

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 582

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Έν τῶ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλον Μερουβέλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—*Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ.—*Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ* : ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ πλαγγὼν αὐτῆς, ἔχουσα τὴν ἐκ χαρτονίου κεφαλὴν τῆς ἐστηρικμένην ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, εἶχεν ἐξαπλωθῆ ὡς ἀληθῆς ἀσθενῆς, κεκαλυμμένη διὰ τοῦ ἐραπλώματος μέχρι τῶν ὠμων· ἀναμφιβόλως τὸ κοράσιον τὴν περιποιεῖτο, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν πυρεσοόντων χειρῶν τῆς ἐψηλάφει τὰ ἐρυθρόδερμα μέλη τῆς, ἐξηθρωμένα καὶ κενὰ ἀπὸ ἀχυρον.

Ἐπὶ ὥρας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἀπεμακρύνοντο τῶν πλαστῶν ἐκ σμάλτου ὀφθαλμῶν τῆς, πάντοτε διατηρουμένων ἀπλανῶν, καὶ ἀπὸ τῶν λευκῶν ὀδόντων τῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ μειδιῶσιν.

Αἰφνιδίως κατελαμβάνετο ὑπὸ ἐκδηλώσεων τρυφερότητος, σφίγγουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ στηρίζουσα τὴν παρεῖαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, τῆς ὁποίας ἡ θωπεῖα ἐφαίνετο ἀνακουφίζουσα αὐτὴν μεγάλως· ἀφωσιούτο λοιπὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς μεγάλης τῆς πλαγγόνος, βεβαιουμένη κατὰ τὴν ἐξέγερσίν τῆς ἐκ τῆς νερκώσεως, ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τῆς, μὴ στέργουσα νὰ παρατηρήσῃ οὐδένα ἄλλον ἢ αὐτὴν, συνομιλοῦσα μαζὴ τῆς καὶ λαμβάνουσα ἐνίοτε τὸ πρόσωπόν τῆς τὴν σκιὰν γέλωτος, ὡς εἰ ἡ πλαγγὼν τῆς τῆ ἐπιθύριζε τερπνὰς λέξεις εἰς τὸ οὖς.

Καὶ ἡ τρίτη ἑβδομάς ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ. Ὁ γηραιὸς ἱατρός πρῶτον τινὰ ἔλαβε καθίσμα καὶ ἐκάθισεν.

Ἡ Ἐλένη ἠννόησεν ὅτι τὸ τέκνον τῆς δὲν θὰ διήρχετο τὴν ἡμέραν· ἀπὸ τῆς προτεραίας διετέλει εἰς φοβερὰν ἀναισθησίαν, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ ἀποβῆ τὴν συναίσθησιν τῶν ἰδίων πράξεων τῆς.

Δὲν ἐπάλασε πλέον πρὸς τὸν θάνατον, ἀπλῶς μόνον ἠρίθμει τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς, ἐπειδὴ δὲ κατετρώχετο ὑπὸ ἀσβέστου δίψης, ὁ ἱατρός ἀπλῶς εἶχεν ἀναγράψῃ ὁποῦχον ποτόν, ὅπως καταστήσῃ συντομωτέραν τὴν ἀγωνίαν τῆς, ἢ κάλλιον εἰπεῖν διὰ τὴν εὐθανασίαν· καὶ ἡ ἐγκατάλειψις αὐτῆ τῶν φαρμάκων σπουδαίως ἐτάραξε τὴν Ἐλένην· τόσα φάρμακα εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐπὶ τῆς παρκακειμένης τραπέζης καὶ ἤλπιζεν εἰσέτι εἰς θαῦμά τι. Ἦδη ὅμως φιάλαι καὶ κυτῖα εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἢ τελευταία ἐλπίς τῆς ἐξηρανώθη. Δὲν τῆ ὑπελείπετο πλέον ἢ τὸ ἐνστικτικὸν τοῦ νὰ μένῃ πλησίον τῆς, νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ, νὰ τὴν θεωρῇ πάντοτε.

Ὁ ἱατρός, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν ἀποσπᾷ τῆς φρικώ-

δους αὐτῆς προσηλώσεως, προσεπάθει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, ἐπιφορτίζων αὐτὴν ὅπως ἐκτελῆ μικρὰς τινὰς παραγγελίας, ἀλλ' ἐκείνη ἐπανήρχετο πάντοτε, ἐλκυομένη ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ· περιέμενεν ὄρθια, μὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ, ἥτις ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Περὶ τὴν μίαν ὁ ἀββᾶς καὶ ὁ κύριος Ραμυῶδος ἀφίκοντο. Ὁ ἱατρός, σπεύσας εἰς προὔπαντησίν των, ἐπιθύρισε πρὸς αὐτοὺς ὀλίγας λέξεις· ἀμφότεροι ὠχρίασαν καὶ ἐστάθησαν ὡς κεραυνόπληκτοι· αἱ χεῖρες αὐτῶν ἔτρεμον.

Ἡ Ἐλένη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστρέψει.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξαιρετος, ὥραία τοῦ Ἀπριλίου ἡμέρα.

Ἡ Ἰωάννα ἐψυχορράγει ἐν τῇ κλινῇ τῆς.

Ἡ ἄσβεστος δίψα, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐβασανίζετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἔδιδεν ὀδυνηρὰν κινήσιν εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Εἶχεν ἀπορρίψει τὰ καλύμματα καὶ ἀπεγυμνώθησαν αἱ ἰσχναὶ καὶ διαφανεῖς αὐτῆς χεῖρες, τὰς ὁποίας περιήγαγεν ἠρέμα εἰς τὸ κενόν. Ὁ ἐπίμοχος κόπος τοῦ κακοῦ εἶχε κοπᾶσει. Ἐπαυσε πλέον νὰ βῆχῃ· ἡ φωνὴ αὐτῆς σθεθεῖσα ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς στεναγμόν· ἀπὸ τινων στιγμῶν περιέστρεφε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεζήτηι τὸ φῶς· ὁ ἱατρός Βωδίνος ἠνέφξε τὸ παράθυρον.

Τότε ἡ Ἰωάννα δὲν ἐκινήθη πλέον· ἔμεινε μὲ τὴν παρεῖαν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μὲ τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν Παρρισίων, μὲ τὴν διακοπτομένην καὶ βεβιασμένην ἀναπνοὴν τῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν τούτων ἑβδομάδων ἐστήριζε τὸ βλέμμα κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον πολλάκις πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἐκτεταμένην ταύτην πόλιν· τὸ πρόσωπόν τῆς καθίστατο σοβαρὸν καὶ ὠνειροπόλει· κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ὥραν οἱ Παρρῖσιοι ἐμειδίωον ὑπὸ τὸν ξανθὸν ἥλιον τοῦ Ἀπριλίου.

Ἐκ τῶν ἐξω εἰσῆρχετο θερμὴ πνοή, ἠκούοντο παιδικοὶ γέλωτες καὶ κελᾶδήματα πτηνῶν· ἡ ἐπιθάνατος κατέβαλε τὰς μεγαλειτέρας αὐτῆς δυνάμεις ὅπως ἴδη ἀκόμη, ὅπως παρακολουθήσῃ διὰ τῶν βλεμμάτων τοὺς ἀνιπταμένους καπνοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀνῆρχοντο ἀπὸ τὰ μεμακρυσμένα προάστεια· ἀνεύρισκε καὶ αὐτὴς τὰς τρεῖς αὐτῆς γνωριμίας· Τὸν Οἶκον τῶν Ἀπομάχων, τὸ Πάνθειον καὶ τὸν Πύργον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καὶ κατόπιν διέρχεται τὸ ἄγνωστον.

Τὰ βλέφαρά της κεκμηκότε ἐκλείοντο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπέναντι τῆς ἀπεράντου θαλάσσης τῶν οἰκοδομῶν. Μήπως ὠνειροπόλοι ὅτι καθίστατο βαθμηδὸν καὶ κατ'ὀλίγον ἐλαφροτάτη καὶ ὅτι μετ'ὀλίγον θὰ ἀνίπτατο ὡς πτηνὸν καὶ θὰ ἐπορεύετο ἐπὶ τέλους νὰ μάθῃ, θὰ ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν θόλων καὶ ἐπὶ τῶν βελῶν καὶ θὰ ἔβλεπεν ἴσως μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ πτερυγίσματα πράγματα ἀπηγορευμένα, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον ἀπὸ τὰ παιδιὰ;

Ἄλλὰ καὶ πάλιν νέα ἀνησυχία ἤρχισε νὰ τὴν ταράττῃ· αἱ χεῖρες αὐτῆς ἀνεζήτου εἰσέτι καὶ δὲν καθούχασεν, εἰμὴ ὅταν ἔλαβε τὴν μεγάλην αὐτῆς πλαγγόνα, τὴν ὁποίαν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τὴν βάλῃ μαζὴ της. Τὰ βλέμματά της ἐβυθίζοντο μακρὰν, μεταξὺ τῶν καπνοδόχων, ἐρυθροτάτων ἐκ τοῦ ἡλίου.

Τέσσαρες ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐσήμαινον ἡ ἐσπέρα ἄρνε νὰ καταπίπτουν αἱ πυκναὶ σκιαὶ της. Ἐπρόκειτο πλέον περὶ τοῦ τέλους· πνιγμονή, βραδεία ἀγωνία, ἀνευ κλονισμοῦ, καὶ ὁ προσφιλὴς ἀγγελὸς δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἀνέξῃ.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος καταβεβλημένος ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν γονάτων τινασσόμενος ἐκ τῶν ἀφῶνων λυγμῶν του καὶ ἀπεσύρθη ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν θλίψιν του. Ὁ ἀββᾶς εἶχε γονυπετήσει πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου καὶ μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας ἐψιθύριζε τὴν εὐχὴν τῶν ψυχορραγούντων.

— Ἰωάννα, Ἰωάννα, ἐψιθύρισε ἡ Ἐλένη παγωμένη ἐκ φρίκης, ἥτις συνέρρευσε ψῦχος εἰς τὴν κεφαλὴν της.

Ἀπόθησε τὸν ἰατρὸν καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς· ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπως βλέπῃ τὴν κόρην της ἐκ τοῦ πλησίον. Ἡ Ἰωάννα ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν παρετήρησε τὴν μητέρα της· τὰ βλέμματά της πάντοτε ἔπιπτον ἐκεῖ κάτω, ἐπὶ τῶν Παρισίων, οἱ ὁποῖοι ἤμαυροῦντο. Ἐσφιγξε δυνατώτερα τὴν πλαγγόνα της, τὸν τελευταῖον αὐτῆς ἔρωτα· παρατεταμένος στεναγμὸς καὶ μετ' αὐτὸν δύο ἔτεροι στεναγμοὶ ἐλαφρότεροι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ὠχρίασαν, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἐξέφρασεν ἀγωνίαν ἐσχάτην. Μετ'ὀλίγον ἐφάνη ἀνακουφισθεῖσα· δὲν ἀνέπνεε πλέον· τὸ στόμα της ἔμεινε ἀνοικτόν...

— Τετέλεσται, ἐψιθύρισε ὁ ἰατρὸς λαμβάνων τὴν χεῖρα της Ἰωάννας, ἥτις παρετήρει ἔτι τοὺς Παρισίους, διὰ τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

Εἰς τὸ ἰσχνὸν καὶ λεπτὸν πρόσωπόν της ἐζωγραφεῖτο εἰσέτι τὸ αὐστηρὸν ὄφρυς του· φαιόχρους σκιά καθήρχετο ἐκ τῶν ὀφρῶν της, τὰς ὁποίας συνέσπα· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ διετήρει τὴν ὠχρὰν ὄψιν γυναικὸς ζηλοτύπου.

Ἡ πλαγγὼν αὐτῆς μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμμένην, τοὺς βοστρύχους λυτούς, ἐφαίνετο καὶ ἐκείνη θανοῦσα.

— Τετέλεσται, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς, ἀφήσας τὴν ψυχρὰν καὶ μικρὰν χεῖρά της νὰ καταπέσῃ.

Ἡ Ἐλένη ἀλλοφρονοῦσα ἐπίεζε τὸ μέτωπον διὰ τῶν δακτύλων της ἐπειδὴ τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ ἀνοίξῃ ἢ κεφαλὴ της, δὲν ἐθρήνει πλέον· περιεπάτει μόνον μὲ βλέμματα παράφρονος, κατόπιν κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν· εἶχε παρατηρήσει εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης μικρὸν ζεῦγος ὑποδηματίων, τὰ ὁποῖα εἶχε λησμονήσει. Τετέλεσται, ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ τὰ ἐφόρει πλέον· ἠδύναντο νὰ τὰ δώσωσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ἀκράτητα.

Ἐξηπλώθη κατὰ γῆς καὶ τὰ βλέμματα αὐτῆς ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὴν παγερὰν χεῖρα τοῦ θανάτου, ὅστις εἶχεν εἰσχωρήσει μέχρις ἐκεῖ.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος ὠλόλυζεν· ὁ ἀββᾶς μόλις ἐτόλμα νὰ ἐκφέρῃ παρηγορητικὰς τινὰς λέξεις, ἐνῶ ἡ Ροζαλία, ὑπανοίγουσα τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου, ἔδακνε τὸ μανδύλιόν της, ὅπως καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἰατρὸς Δεβέρλος ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ἔρχεται καὶ λαμβάνῃ εἰδήσεις.

— Πῶς πηγαίνει; ἠρώτησεν.

— Ἄ! κύριε! ἐψιθύρισε ἡ Ροζαλία, ἔτελεῖωσεν!

Ἐμεινε ἀκίνητος, ἐκπλαγείς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως, ἀν καὶ ἐπερίμενε αὐτὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Θεέ μου! ἀγκνητὴ Ἰωάννα! Τί δυστυχία!

Δὲν προσέβηκε τὸν νοῦν τοῦ ἄλλο σκέψις.

Ἄνεχώρησε.

Δ

Ὅταν ἡ κυρία Δεβέρλου ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἰωάννα ἀπέθανεν, ἔκλαυσε καὶ ἐδοκίμασε μεγίστην ταρχὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐτέθη εἰς κίνησιν ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας· ἦτο τοῦτο ἀπροσδόκητος θλίψις.

Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλένης μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ριθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Μετ'ὀλίγον τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ προετοιμάσῃ λαμπρὰν πομπὴν διὰ τὴν κηδεῖαν τῆς θανούσης μικρᾶς της φίλης.

Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν κατεκυρίευσεν καὶ προσεφέρθη νὰ ἐνεργήσῃ δραστηρίως, προβλέψασα καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἰωάννας, ἐξηνητημένη ἐκ τῶν δακρύων, παρίστατο ὡς ἡφανισμένη ἐπὶ μιᾶς ἔδρας. Ὁ κύριος Ραμβῶδος, ὅστις ἴστατο καὶ αὐτὸς ἐπιφορτισμένος νὰ ἐνεργήσῃ ἐξ ὀνόματός της, εἶχε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀνήσυχον καὶ τεταραγμένον, ἀκούμενος μόνον νὰ ἐκφράξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Ἰουλίαν. Ἡ Ἐλένη ἀνέκυψε πρὸς στιγμὴν ἐκ τοῦ ληθάργου αὐτῆς, ὅπως ἐκδηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ προμηθευθῶσι πολλὰ ἄνθη. Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ στιγμὴν ἡ κυρία Δεβέρλου ἐτέθη εἰς ἀένανον κίνησιν.

Ἐν ἀρχῇ κατέγεινε ὅπως διαβιβάσῃ τὴν ἀπαίσίαν ἐδδησιν εἰς ὅλας τὰς γνωστὰς αὐτῇ κυρίας κυριευθεῖσα ὑπὸ τῆς φαντασιοπληξίας νὰ προπαρασκευάσῃ ὁμάδα μικρῶν κορασιῶν, ἐν λευκῇ περιβολῇ καὶ ἐσκέπτετο ὅτι κατ' ἐλάχιστον ὄρον θὰ ἀπητοῦντο τριάκοντα ἐξ αὐτῶν καὶ δὲν ἠσύχασε, μέχρις οὐ συνεπληρώθη ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς.

Ἀκολούθως μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐπικηδείων πομπῶν καὶ διημφισβήτησεν ἀρκετὰ περὶ τῆς κλάσεως αὐτῶν, δοῦσα τὴν προτίμησιν αὐτῆς διὰ τὰς κομψότερον ἐζωγραφημένας εἰκόνας.

Ἐκάλυψε διὰ πενήμιου σκέπης τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου καὶ ἐξέθηκε τὸ πτώμα τῆς Ἰωάννας ἐν τῷ μέσῳ τῶν πασχάλων, κεκαλυμμένων ἤδη ὑπὸ πρασίνων, λεπτῶν καὶ μικρῶν φύλλων· ὅλα τέλος εἶχον προετοιμασθῆ καταλλήλως.

— Θεέ μου! κάμε νὰ ἔχωμεν αὔριον ὠρατὸν καιρὸν, ἀφῆκε νὰ τῇ διαφύγῃ ἡ φράσις αὕτη πρὸς τὴν ἐσπέραν, κατόπιν τῶν τόσων ἀπειραριθμῶν δρόμων της.

Ἀληθῶς ἡ πρῶτα ἦτο ἀκτινοβόλος. Ἐπὶ τοῦ κυανοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ ἔλαμπεν ὁ περιφανὴς καὶ ξανθὸς ἥλιος, ἐνῶ θερπνοτάτη ἐαρινὴ αὐρα προσέπνεε μετὰ ζωρότητος.

Ἡ κηδεῖα ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὴν δεκάτην· ἀπὸ τῆς ἐνάτης πρῶτῆς ὥρας τὰ παραπετάσματα εἶχον ἐφαρμωσθῆ. Ἡ Ἰουλία ἔδωκεν ὁδηγίας πρὸς τοὺς τεχνίτας, ὅπως μὴ καλύψωσιν ἐντελῶς τὰ δένδρα· αἱ ἐπὶ λευκοῦ ἐζωγραφημένα εἰκόνας, μετὰ τῶν ἀργυρῶν αὐτῶν θυσάνων, ἐσημάτιζον ἀληθῆ πρόναον, μεταξὺ τῶν δύο θυρῶν τῶν κιγκλίδων, προσκρούουσαι ἐπὶ τῶν πτελεῶν εἶτα ἀνήλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ της, ὅπως ὑποδεχθῇ τὰς προσκεκλημένας κυρίας, τὰς ὁποίας συνήθροισεν εἰς τὸν αἰκὸν της, ὅπως μὴ ὑπερπληρωθῶν τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Κρενταίνης.

Ἐφαίνετο ὁμως λίαν τεθλιμμένη, διότι ὁ σύζυγός της εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν πρῶτην διὰ

Βερσαλλίας δι' ἰατρικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἔλεγε, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ ἤτο λοιπὸν μόνη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν περιέμενε.

Ἡ κυρία Βερθιέρου ἔφθασε πρώτη μετὰ τῶν δύο αὐτῆς κορασιῶν.

— Πιστεύετε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεβέρλου, ὅτι ὁ Ἐρρικός μὲ ἀφῆκε μόνην. Λοιπὸν, Λουκιανέ, πῶς δὲν λέγεις καλημέρα;

Ὁ Λουκιανὸς εὐρίσκετο ἔτοιμος διὰ τὴν ὑποδοχὴν, φέρων μαῦρα χειρόκτια, ἐφάνη δὲ ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Σοφίας καὶ τῆς Λευκῆς, ἐνδεδυμένων ὡς διὰ τελετὴν πλατεία ταινία ἐκ μεταξῆς περιεζώνουε τὴν ἐκ μουσελίνης ἐσθῆτα αὐτῶν, ὡς καὶ τὸν πέτασόν των.

Ἐνῶ αἱ μητέρες αὐτῶν συνδιελέγοντο, τὰ τρία παιδιά παρετηροῦντο μετὰ σοβαρότητος, ὡς ἐκ τοῦ καλλωπισμοῦ των, εἶτα ὁ Λουκιανὸς ἐψιθύρισεν:

— Ἡ Ἰωάννα ἀπέθανεν!

Ἐίχε τὴν καρδίαν τετραμένην καὶ ἐν τούτοις ἐμειδία δι' ἐκπλήκτου μειδιάματος· ἀπὸ τῆς προτεραίας ἔτι, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Ἰωάννα ἀπέθανε, τὸν καθίστα σκεπτικὸν καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του, καθὸ πολυάσχολος, δὲν εἶχε τὸν κενὸν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ὑπὲρ τας: «Δὲν θὰ κινήται πλέον, ἀφοῦ ἀπέθανε;»

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἐπανελάμβανον αἱ δύο ἀδελφαί, καταπόρφυροι ἐντὸς τῶν λευκοτάτων αὐτῶν πετάσων, πηγαίνομεν νὰ τὴν ἰδῶμεν;

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη σκεπτόμενος, ἔχων τὰ βλέμματα πεπλανημένα καὶ τὸ στόμα κεχνηδός· ἐζήτηε φαίνεται νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου, ὅστις ἐζήρητο τῶν ὀρίων τῶν γνώσεών του καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης:

— Δὲν θὰ τὴν βλέπωμεν πλέον.

Καὶ ἄλλαι μικραὶ κόραι εἶχον προσέλθει· ὁ Λουκιανὸς, ἐνοήσας δι' ἐνὸς βλέμματος τῆς μητρός του, ἔσπευσε νὰ τὰς ὑποδεχθῇ.

Ἡ Μαργαρίτα Τισώ, ἐντὸς τῆς ἀραχνώδους αὐτῆς ἐσθῆτος καὶ μὲ τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, ὡμοίαζεν ἀγνότατον ἄγγελον. οἱ ξανθοὶ αὐτῆς βόστριοι, διεκφεύγοντες τοῦ μικροῦ αὐτῆς σκουφώματος, τὴν παρίστων ὡς ὄστρακον ἀργυρότευκτον ὑπὸ τὴν λευκότητα τῆς καλύπτρας.

Μειδιάμα κρύφιον κατέλαβε πάντας, ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῶν πέντε δεσποινίδων Λαβασσέρ· ἦσαν ὅλαι παρόμοιαι, ὡς μαθήτριάς ἐκπαιδευτηρίου, τῶν ὁποίων ἠγεῖτο ἡ πρεσβυτέρα, ἀποτελοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπετο ἡ μικροτέρα.

Ἄλλ' ὅτε ἡ Γουβρόνδου ἐνεφανίσθη, οἱ ψιθυρισμοὶ καὶ οἱ γέλωτες ἐκορυφώθησαν καὶ ἕκαστος τὴν ἔσυρε πλησίον του ὅπως τὴν θαυμάσῃ καὶ τὴν ἀσπασθῇ ὡμοίαζε πρὸς λευκὴν τρυγόνα κρυπτομένην ἐντὸς τῶν πτερυγῶν της καὶ δὲν ἦτο ἀληθῶς παχυτέρα πτηνοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τρόμου τῶν φώτων, τὰ ὁποῖα τὴν παρίστων εὐμεγέθη καὶ ὀλοστρογγυλον.

Καὶ ἡ μήτηρ της αὐτῇ ἐδυσκολεύετο νὰ ἀνεύρῃ τὰς μικρὰς χεῖρας της. ἡ αἰθουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπληροῦτο ἐκ τῶν χιονολευκῶν ἐνδυμάτων, ἂν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ τινὰ παιδιά, φέροντα μαῦρον ἔνδυμα, σχηματίζοντα οὕτω μελανὰς κηλίδας, ἀπέναντι τῆς γενικῆς λευκότητος. Ὁ Λουκιανὸς, ἐπειδὴ ἡ μικρὰ αὐτοῦ φίλη καὶ σύντροφος εἶχεν ἀποθάνει, ἐσκέπτετο ὅπως ἀνεύρῃ ἄλλην. Ἐδίσταζεν ἐν τῇ ἐκλογῇ του, ἐπρωτίμα ὅμως μεγαλειτέρην αὐτοῦ ὡς ἦτο ἡ Ἰωάννα, καὶ ἡ συμπαθεία του ἐφαίνετο κλίνουσα ἐπὶ τῆς Μαργαρίτας, τῆς ὁποίας οἱ βόστριοι τὸν ἐξέπληττον· οὕτω δὲν ἔκαμνε βῆμα ἀπὸ πλησίον της.

— Τὸ πτώμα δὲν κατεβιβάσθη ἀκόμη, ἀνήγγειλεν ἡ Παυλίνα πρὸς τὴν Ἰουλίαν.

Ἡ Παυλίνα προσεφέρετο ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ προσκλή-

σεως εἰς χορὸν ἢ ἀδελφῆ της ἐδοκίμασε μέγιστον κόπον ὅπως καταπέσει αὐτὴν νὰ παραιτηθῇ τῆς ἰδέας νὰ ἐνδυθῇ λευκά.

— Πῶς βραδύνουν, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, τί κάμνουν; πηγαίνω νὰ ἰδῶ μίαν στιγμὴν· μείνε σὺ μὲ τὰς κυρίας.

Ἀφῆκεν ἐν σπουδῇ τὴν αἰθουσαν, ἔνθα αἱ μητέρες, φέρουσαι πένθιμον ἔνδυμα, συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως. ἐνῶ τὰ παιδιά δὲν ἐτόλμων νὰ κινήθωσι ποσῶς κατεχόμενα ἐκ φόβου μήπως λερώσουν τὸ ἔνδυμά των.

Ὅταν ἡ Ἰουλία εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον, ἠσθάνθη δυνατὸν ψῦχος· ἡ Ἰωάννα, ἔκειτο εἰσέτι ἐξηπλωμένη, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ὡς ἡ Μαργαρίτα καὶ αἱ δεσποῦσαι Λαβασέρ, ἔφερε καὶ αὐτὴ λευκὴ ἐσθῆτα, σκουφάμα λευκὸν καὶ λευκὰ ὑποδήματα, στέμμα δὲ ἐκ λευκοτάτων ρόδων. Ἔσπευε τὸ ἀγνὸν μέτωπόν της καὶ παρίστα αὐτὴν ὡς βεβήλισσαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν φίλων της, ἐορτάζουσα δι' ὅλου τοῦ συννηθροισμένου ἐκείνου πλήθους. Πρὸ τοῦ παραθύρου, τὸ δρῦνον φέρετρον, ἐξηπλοῦτο ἐπὶ δύο καθισμάτων ἤτο ἀνοικτόν, ὡς τι κομψότατον κιβώτιον, τὰ ἐπιπλα διετέλουν ἐν ἀομονίᾳ, μεγίστη δὲ λαμπὰς ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον, ὅπερ κατακλειστον καὶ ἀπονεαρκωμένον, ἀνέδιδεν ὁσμὴν σπηλαιῶν πρὸ πολλοῦ περιτετειχισμένου. Ἡ Ἰουλία, ἥτις ἤρχετο ἐκ τῆς διαγελώσης ζωῆς τῶν ἐκτός, ἔστη ἄφωνος ὡς ἐκπλαγεῖσα καὶ λησμονήσασα τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἶχεν ἔλθει.

— Ἄρκετος κόσμος συνηθροίσθη, ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ ἐπὶ τέλους.

Κατόπιν μὴ λαβοῦσα ἀπάντησιν, προσέθεσεν ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν της:

— Ὁ Ἐρρικός εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς Βερσαλλίας, χάριν ἰατρικοῦ συμβουλίου, πιστεύω δὲ νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης σας.

Ἡ Ἐλένη, καθημένη ἐνώπιον τῆς κλίνης, ἀνύψωσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλέμματα. Δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦτο· ἀπὸ τριάκοντα εἰς ὥρων παρέμενε ἐκεῖ, μῶλας τὰς ἰκεσίας τοῦ κυρίου Ραμβώδου καὶ τοῦ ἀββᾶ Γιούβου, οἱ ὁποῖοι ἠγρύπνουσαν καὶ αὐτοὶ πλησίον της· αἱ δύο τελευταῖαι νύκτες πρὸ πάντων ἐπροκάλεσαν αὐτῇ ἀγωνίαν φρικώδη, κατόπιν ὑπέστη φοβερὰν θλίψιν, ἠναγκασμένη νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν τελευταίαν κόμμωσιν τῆς θυγατρὸς της· ἰδίως ὁμως διὰ τὰ λευκὰ ἐκ μεταξῆς ὑποδηματὰ της, τὰ ὁποῖα ἠγωνίζετο αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ θέσῃ εἰς τοὺς νεκροὺς πόδας τῆς μικρᾶς τεθνεώσης. Ἐκείνη δὲ ἐφαίνετο ἀκίνητος, ἐξαντληθεῖσα, καὶ οἰοεὶ ἀποκοιμηθεῖσα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θλίψεως.

— Ἐπρομηθεύθητε ἄνθη; ἠρώτησε καὶ αὖθις μετὰ κόπου, ἔχουσα πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς· ἐπὶ τῆς κυρίας Δεβέρλου.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀγαπητῆ μου, ἀπεκρίθη ἐκείνη, μὴν ἀνησυχῆτε.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ κόρη της εἶχεν ἀποδώσει τὴν τελευταίαν πνοήν, δὲν ἐσκέπτετο περὶ ἄλλου, εἰμὴ περὶ ἀνθέων, περὶ ἀφθονωτάτων ἀνθέων, καὶ εἰς ἕκαστον προσερχόμενον ἐξέφραζε τοὺς φόβους της, μήπως δὲν ἤθελε κατορθώσει νὰ προμηθευθῇ ἀρκετὰ ἄνθη.

— Ἐπρομηθεύθητε καὶ ρόδα; ἐπανελάμβανε μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Μάλιστα, σας βεβαιῶ, ὅτι θὰ μείνετε ἀρκετὰ εὐχαριστημένη.

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανεπέσεν εἰς τὴν προτέραν της ἀκινήσιαν. Ἐν τούτοις ἡ ἐπικηδεῖος πομπὴ ἐπερίμενε ἐπὶ τοῦ προαυλίου· ἔπρεπε νὰ δοθῇ πέραις.

Ὁ κύριος Ραμβώδος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐκλονεῖτο, ὡς ἄνθρωπος διατελῶν ἐν μέθῃ, ἐποίησεν ἰκετευτικὸν νεῦμα πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὅπως τὸν βοηθήσῃ καὶ ἀπομακρύνουν ἐκεῖθεν τὴν δυστυχῆ Ἐλένην· ἀμφότεροι ἔλαβον αὐτὴν ἐκ τῶν βραχιόνων, τὴν ἀνήγειρον καὶ τὴν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅταν ὁμως συνῆλθε καὶ ἠνόησε τὸν σκοπὸν

των, τούς ἀπώθησε μακρὰν, δι' ἐσχάτου καὶ ἀπελπιστικοῦ ἀγῶνος· ἦτο ἀληθῶς ἡ σκηνὴ σπαραξικάρδιος· ἔτρεξε καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης, προσεκολλήθη ἐπὶ τῶν καλυμμάτων αὐτῆς καὶ ἐπλήρου τὸν θάλαμον ἐκ τοῦ θορύβου τῆς ἀντιστάσεώς της, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα, ἐξηπλωμένη ἐν τῇ αἰωνίᾳ αὐτῆς ἀναπαύσει, ἀκαμπτος καὶ ψυχρὰ, ἐτήρει στάσιν ἀγάλατος· τὸ πρόσωπόν της ἦτο κατηφές, τὸ στόμα της διετήρει ἄτονον καὶ ἐκδικητικὸν παιδικὸν ὕφος· καὶ τὸ ἀκαμπτον αὐτὸ πρόσωπον κόρης ζηλοτύπου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀρνούμενον τὴν συγγνώμην, καθίστα τὴν Ἑλένην παράφρονα.

Εἶχε καλῶς παρατηρήσει, ἀπὸ τριάκοντα εἰς ἤδη ὥρων, ὅτι ἀπεκρυσταλλοῦτο, οὕτως εἶπειν, ἐν τῇ μνησικακίᾳ αὐτῆς, καθισταμένη ἀγριωτέρα, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζε τὸν θάνατον· ὅποσον θ' ἀνεκουφίζετο, ἐὰν ἠδύνατο, διὰ τελευταίαν φορὰν, νὰ τῆς μειδιάσῃ!

— Ὅχι, ὄχι, πᾶς παρακαλῶ, ἀνέκραξεν, ἀφήσατέ την μίαν στιγμὴν ἀκόμη· δὲν δύνασθε νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσετε· ἀφήσατέ με νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ... ὦ! μίαν στιγμὴν, μίαν μόνην στιγμὴν!

Καὶ διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν της τὴν ἐκράτει καὶ τὴν διημφισβήτη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἴσταντο κερκυρμένοι εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἔχοντες τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν τοῖχον, μὲ φυσιογνωμίαν ἐκπρᾶξουσαν ἀδιαφορίαν.

Ἄλλὰ τὰ θερμὰ χεῖλη της δὲν ἠδύνατο νὰ θερμάνωσι τὸ ψυχρὸν πρόσωπόν της καὶ ἠσθάνετο τὴν Ἰωάνναν ν' ἀνθίσταται καὶ νὰ ἀρνήται. Ἐπὶ τέλους ἐγκατέλειπεν ἐαυτὴν ἀδρανῆ εἰς τὰς ἐλκουσὰς αὐτῆν χεῖρας καὶ ὠδηγήθη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἐπαναλαμβάνουσα πλειστάκις τὸ βαρὺ αὐτὸ παράπονον:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ἡ συγκίνησις μετεδόθη εἰς τὸν κύριον Ραμβῶδον καὶ τὴν κυρίαν Δεβέρλου· μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, ὅταν ἠγέρθη καὶ ἠμηνέψιζε τὴν θύραν, τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει· δὲν ἠκούετο ὁ παραμικρὸς θόρυβος· οἱ κοιλίαι, περιστραφέντες, ἔκλεισαν διὰ παντός τὸ φέρετρον· ὁ θάλαμος ἐκενώθη, λευκὸν δὲ περιβάλλωμα ἐκάλυπτε τὸ φέρετρον.

Ἡ θύρα ἦτο εἰσέτι ἠνεωγμένη· ἡ Ἑλένη ἀφέθη ἐλευθέρᾳ· ὅταν ἐπανῆλθε, περιήγαγε βλέμμα ἀφρημένον ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων· ἡ Ροζαλία εἶχεν ἀποσύρει τὸ περιβάλλωμα, ὅπως ἐξαλείψῃ τὸ μικρὸν βῆρος τῆς μεταστάσης· ἀνοίξασα τοὺς βραχίονας διὰ χειρονομίας ἀπονενοημένης ἡ Ἑλένη διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα. Ὁ κύριος Ραμβῶδос τὴν ἐκράτει, ἡ δὲ κυρία Δεβέρλου ἔλεγε πρὸς αὐτήν, ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀπηγορευμένον, ἐνῶ ἐκείνη ὠρκίζετο νὰ φανῇ σώφρων, καὶ νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐκφορὰν. Ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἐπιτρέψωσι πρὸς αὐτὴν νὰ τὴν ἴδῃ, ἀφοῦ θὰ παρέμενεν ἡσυχος ἐν τῇ ἰαπωνικῇ σκιᾷ· ἀμφότεροι ἔκλαιον ἀκούοντες αὐτὴν ὀμιλοῦσαν. Ἐδέησε νὰ τὴν ἐνδύσουν· ἡ Ἰουλία ἔκρυψε τὴν οἰκιακὴν αὐτῆς ἐσθῆτα ὑπὸ μελανόν τινα πέπλον, δὲν εὕρισκε μόνον πτόλον· ἐπὶ τέλους εὗρεν ἕνα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀφῆρεσε ἀνθοδέσμην ἐρυθρῶν ρόδων. Ὁ κύριος Ραμβῶδос, ὅστις ὤφειλε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν πένθιμον συνοδίαν, ἔλαβε τὴν Ἑλένην ἐκ τοῦ βραχίονος ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν κῆπον.

— Μὴ τὴν ἀφήσετε ἐλευθέραν, ἐψιθύρισε ἡ κυρία Δεβέρλου, διότι ἐγὼ ἔχω ἕνα σωρὸ ἀσχολίας.

Καὶ ἀνεχώρησε. Ἡ Ἑλένη ἐβάδιζε μετὰ κόπου ἀναζητούσα τι διὰ τοῦ βλέμματός της, καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν ἀναπεταμένον ὀρίζοντα, τῆς διέφυγε στεναγμός, καὶ αἱ λέξεις:

— Θεέ μου! τί ὠραία πρῶτα!

Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της διηυθύνοντο κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰς κιγκλίδας, διότι εἶχε παρατηρήσει τὸ μικρὸν φέρετρον ὑπὸ τὰ λευκὰ παραπετάσματα. Ὁ κύριος Ραμβῶδос ἤμπαδισεν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

— Βλέπομεν καὶ ἀπ' ἐδῶ ἕσο γενναία, ἔλεγεν οὗτος ὄλως φρίττων.

Ἐθεῶντο τὸ στενὸν φέρετρον ἐχάνετο εἰς τὴν λάμψιν τοῦ φωτός· εἰς τοὺς πόδας ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐκ δαντέλλας ἦτο τοποθετημένος ἀργυρὸς σταυρός, ἀριστερὰ ἀγίασθηρα διεβρέχετο ἐντὸς περιρραντιστηρίου, τὰ μεγάλα κηρία ἐτήκοντο χωρὶς νὰ ἀναδίδωσι φλόγας, κηλιδοῦντα μόνον τὸν ἥλιον· μικραὶ χρυσαλλίδες ἀνιπτάμεναι ἐχόρευον ὑπὸ τὰ περιστρώματα, οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐσχημάτιζον ἀληθῆς λίκνον, μὲ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτῶν βλαστούς· ἦτο ἀληθῆς ἡμέρα ἄρος, ἐνθα διὰ μικρὰς στροφῆς τῶν ἐζωγραφημένων εἰκόνων ἐπιπτεν ἀργυρᾶ κόνις ἐκ τῆς πλατείας ἀκτίνος, ἥτις ἐξωγόνει τὰ κεκομμένα ἄνθη, διὰ τῶν ὁποίων ἐκαλύπτετο τὸ φέρετρον· ὑπῆρχον δὲ ἐκεῖ ἀφθονώτατα ἄνθη, δέσμαι λευκῶν ρόδων, λευκαὶ καμέλιαι, ὑάκινθοι λευκοί, λευκὰ γαρύφαλα, ὀλόκληρος συλλογὴ λευκότητων ἀνθῶν. Τὸ πτώμα ἐξηφανίζετο ἐντὸς τῶν λευκῶν κλιματίδων, λευκοὶ τινες ὑάκινθοι διολισθήσαντες κατὰ γῆς ἐφυλλορροῦν· οἱ σπᾶνιοὶ διαβάται τῆς ὁδοῦ Vineuse ἐσταμάτων μετὰ πικροῦ τινος μειδιάματος ἐνώπιον τοῦ τόσφ προσηλίου κήπου, ἐνθα ἡ μικρὰ νεκρὰ ἔκειτο ὑπὸ τὰ ἄνθη· ὁ ἥλιος ἐθέρμαινε τὰ περικαλύμματα, τὰς ἀνθοδέσμας καὶ τὰ στέμματα, ἐνῶ ὑπεράνω τῶν λευκῶν ρόδων μία μέλισσα ἐπτερούγιζε.

— Τὰ ἄνθη... τὰ ἄνθη, ἐψιθύριζε ἡ Ἑλένη μὴ εὐρίσκουσα ἄλλας λέξεις.

Ἐστήριξε τὸ μανθῆλιον αὐτῆς ἐπὶ τῶν χειλέων· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληροῦντο δακρῶν· ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἰωάννα θὰ ἐθερμαίνετο πολὺ καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἐστενοχώρει· ἠσθάνετο μεγίστην εὐγνωμοσύνην δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπρομηθεύθησαν τὰ ἄνθη καὶ ἐκάλυψαν δι' αὐτῶν τὴν κόρην της.

Ἐπεθύμει νὰ πλησιάσῃ. Ὁ κύριος Ραμβῶδос δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ τὴν ἐμποδίσῃ· πῶσον ὠραία ἦτο ὑπὸ τὰ παραπετάσματα! ἠδύπνους εὐωδία ἀνεδίδετο· εἰς τὸν θερμὸν ἀέρα δὲν προσέπνεεν ἡ αὔρα. Τότε ἔκυψε καὶ ἔδρεψεν ἐν ρόδον, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὅπως κρύψῃ εἰς τὸ στήθος της· τρόμος τὴν κατέλαβε καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδос ἐφοβήθη.

— Μὴ στέκεσθε ἐδῶ, ἐψιθύρισε οὗτος ἔλκων αὐτήν. Μοὶ τὸ ὑπεσκέθης· κινδυνεύεις νὰ ἀσθενήσῃς.

Ἀπεπειρᾶτο νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ἐν τῇ ἰαπωνικῇ σκιᾷ, ὅταν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη. Ἡ Παυλίνα ἐνεφανίσθη πρῶτη· ἦτο δὲ ἐπιφορτισμένη νὰ διοργανώσῃ αὐτὴ τὴν νεκρικὴν πομπήν· ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ὄλαι αἱ μικραὶ κατήλθον καὶ ὠμοίαζον πρὸς πρῶτον ἀνθησιν λευκακανθῶν, θαυμασιῶς ἠνθισμένων· αἱ λευκαὶ ἐσθῆτες ἡστραπτον εἰς τὸν ἥλιον.

Μία μηλέξ ἄφινε νὰ πίπτωσι τὰ πέταλά της· τὰ εἰκονίσματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Περθένου ἐκυμάτιζον· αἱ ἐσθῆτες ἦσαν ὡς ἀληθῆς ἐκδήλωσις τῆς ἀνοίξεως· ἦσαν ἀνεξάντλητοι καὶ περιεκύλουν ἤδη τὸν λειμῶνα· κατήρχοντο τὸ πόδιον ἐλαφραί, σχεδὸν ἀνιπτάμεναι ὡς πτίλα, ἀναφανέντα αἰφνηδίως εἰς τὸν ἀέρα.

Καὶ ὅταν ὁ κῆπος ἐγένετο κατάλευκος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐκτυλισσομένης ταύτης ταινίας τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἡ Ἑλένη ἀνεμνήσθη τοῦ χοροῦ τοῦ περελθόντος ἔτους· ἐπανέβλεπε τὴν Μαργαρίταν Τισῶ, ὡς γαλακτοπώλιδα, μὲ τὸν ἄσκον ἀνηρτημένον ἐκ τῆς ζώνης της, τὴν Σοφίαν, ὡς θαλαμηπόλον στρεφομένην εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Λευκῆς, ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας τῆς ὁποίας, ὡς τρελλῆς, ἀντήχει ὁ κρότος τοῦ μικροῦ αὐτῆς κωδωνίσκου, κατόπιν τὰς πέντε δεσποσύνας Λαβασέρ, ἐνδεδυμένας ὡς συνακολούθους, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο πολλαπλασιαζόμεναι, μὲ τοὺς κοκκινοβαφεῖς πετάσσους των, κοσμομένους μὲ ταινίας ἐκ μαύρου βελούδου, ἐνῶ ἡ μικρὰ Γουϊρόνδου, ἐνδεδυμένη ὡς Ἄλσατιανή, ὠρχεῖτο, ὡς τρελλή, εἰς τὸν βραχίονα ἀρλεκίνου, διπλασιῶς μεγαλειτέρου ἐκείνης.

[Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— «Μετὰ τὴν ἐνοικίασάτε αὐτὸ τὸ δωμάτιον; (Σελ. 798).

«Δὲν εἶμαι ἀπ' ἐδῶ, ἀλλὰ διαβατικῶς μόνον ἦλθον εἰς Παρισίους. . . Χωρὶς περιστροφῆς σὰς λέγω ὅτι ἔχω τὸ πλεονέκτημα νὰ ἦμαι πλούσιος. Δύνασθε λοιπὸν ἀφόβως νὰ δεχθῆτε μικρὰν συνδρομὴν, ἢ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς παρασχω... χωρὶς καμμίαν ὀπισθοβουλίαν, σὰς δίδω τὸν λόγον μου.

«Ἐνοικίασα διὰ τὴν κόρην σας τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην, πλησίον τῆς ὁδοῦ Καυθῶν. Ἐν ἡμισείᾳ ὥρα ἠγόρασα τὰ ἀπαιτούμενα ἔπιπλα. Οὐδὲν ἀκόμη γνωρίζει. Ἡθέλησα νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀδειάν σας προηγουμένως. Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμόν της, οὔτε θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ ὄνομά μου, ἐκτὸς ἂν σεῖς τῇ τὸ εἶπητε, πράγμα, ὅπως περιττόν.

«Προεπλήρωσα τὸ ἐνοίκιον ἑνὸς ἔτους. Θὰ ἔρχεται νὰ σὰς βλέπῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἠράνιζαν τοῦλάχιστον οἱ δρόμοι καὶ θὰ δύναται μετὰ τὴν ἐργασίαν της ν' ἀναπαύεται. Ἐὰν τὴν ἀγαπᾶτε, θὰ ἦσθε δι' αὐτὸ εὐτυχεῖς. Δὲν θ' ἀποποιηθῇ, ἐλπίζω, τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον, τὸ ὅπως ἀσήμαντον διὰ τὸν σώσαντα αὐτὴν τὴν χθεσινὴν νύκτα. Ὅσον ἀφορᾷ σὰς, δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποφέρετε ἐκ τῆς κλοπῆς ἣν ὑπέστη».

«Ἀπέθηκε γραμμάτιον πεντακοσίων φράγκων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ προσέθηκεν;

— Ἐὰν ποτὲ λάβετε ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀποταθῆτε πρὸς με ἐλευθέρως. Δὲν θὰ ἐπανίδω πλέον ἴσως τὴν κόρην, ἀλλὰ θὰ λυπηθῶ μανθάνων ὅτι δυστυχεῖ καὶ

ποθῶ εἰλικρινῶς διὰ σὰς καὶ δι' αὐτὴν τὸ θάρρος της νὰ ἀμειφθῆ καὶ νὰ προοδεύσῃ.

— Κύριε!... ἠθέλησε νὰ ἀντίπη ἡ γραῖα, ἀπωθοῦσα αὐτὸ τὸ μάννα, ὅπερ ἐπιπτεν ἐν τῇ ἐρήμῳ της.

— Μὴ ἀποποιήσθε! Ὁ μ' ἐλύπει τοῦτο... καὶ ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα: Δαβίδων, πύργος Φιλλυρῶν—εὐκόλως θὰ τὸ ἐνθυμήσθε—εἰς Κουρμπεβοά. Σχεδὸν εἰμεθα γείτονες! Δὲν θὰ τὸ λησμονήσετε;

— Ὅχι, κύριε.

— Ὑγίαινε λοιπὸν καὶ καλὴν τύχην!

Εἰς τὰς ἐπτά, ὁ οἰκονόμος τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου παρέδιδεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Λαύρας κλειθρον, συνοδευόμενον ὑπὸ ἐπιστολῆς περιεχοῦσης τὰ ἑξῆς:

«Φίλτατον τέκνον,

•Τὰ πάντα συνεβίβασα μὲ τοὺς γονεῖς σου. Ἴδου ἡ κλεῖς τοῦ θαλάμου σου. Ὁ μ' εὑρετε ἐν αὐτῷ ἀπόψε ὅ,τι σὰς ἀναγκασί.

•Μοὶ εἶπατε ὅτι μοὶ ὀφείλετε πλέον ἢ τὴν ζωὴν.

•Δὲν θέλω νὰ εἶσθε ἐκτεθειμένη εἰς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους. Δὲν θὰ ἤμῃ βεβαίως ἐκεῖ ὅπως σὰς ὑπερασπίζω.

•Δεχθήτε ἀρόθως αὐτὴν τὴν ἐνδειξὴν ἐνδιαφέροντος ἐνὸς ἀγνώστου, ὅστις εἰς ἀντάλλαγμα σὰς ζητεῖ μόνον ἀπλὴν ἀνάμνησιν.

«Γ. Δ.»

Τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν, δίφρος ἀπῆρχετο ἐκ νέου τοῦ πύργου τῶν Φιλλυρῶν καὶ ὁ Γεώργιος Δαβίδων ἐπωχετο πρὸς τοὺς Παρισίους μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν.

Ἐσκέπτετο:

— Ὁ μ' τὴν ἐπανιδῶ... Ἰσως.

Εἶχε σώσει τὴν κόρην ἀπὸ φοβεροῦ κινδύνου. Διὰ τὴν μητέρα τώρα, τὴν κυρίαν Βωνοάζ, τὴν Λευκὴν Σαρναί, ἐσκέπτετο.

Θ'

Ἐνθα ἀναφαίνεται ἐν ὑποκειμένον γνωστὸν.

Ὁ πύργος λὰ Ρὸς Βιλλὰρ εἶχεν ὑποστῆ μεταμορφώσεως τινὰς ἀπὸ τῶν γάμων τοῦ κ. δὲ Βωνοάζ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναί, ἀλλ' αἱ μεγάλαι γραμμαὶ τοῦ ἔμενον αἱ αὐταί.

Ἦτο πάντοτε τὸ ἰταλικὸν ρυθμὸν ἀνάκτορον, μὲ τὴν ἐπίπεδον στέγην του, τὰ ἐν ταῖς γωνίαις συμπλέγματα τῶν Ἐρώτων, τὰς τοιχογραφίας του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ του κλίμακα.

Αἱ προσθήκαι τοῦ κόμητος Βωνοάζ ἐγένοντο ἰδίως εἰς τοὺς σταύλους, πρὸς ἐπέκτασιν τῶν ὁποίων εἶχεν ἀγοράσει γῆπεδον συνεχόμενον πρὸς τὸ μέγαρον.

Τὸ ἐπιτελεῖον τῆς οἰκίας ἦτο πολυάριθμον, ἀλλὰ τοῦ κόμητος διάγοντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔξω, τὸ μέγαρον ἦτο σιωπηλὸν καὶ ἡ κόμησσα τὸσον ἠκούετο ἐντὸς αὐτοῦ, ὅσον ἀπετέλει μέρος ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ συζύγου της.

Ἐκεῖ, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπιούσης ἐκείνης καθ' ἣν ὁ Δαβίδων ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρδουίνον, βραχύσωμος τις γέρων, ὀλοστρόγγυλος, ἀνθηρότατος καὶ προγαστρωρ, ἐπιμελῶς ἐξυρισμένος, ὑπόλευκος τὴν κόμην καὶ φαιδρότατος, ἐπέθηκε τὴν μικρὰν του εὐσαρκον χεῖρα ἐπὶ τοῦ κομβίου τοῦ ἐξ ἀρχαίου ἀργύρου λαξευτοῦ κώδωνος τῆς θύρας.

Εἰς μεγαλόσωμος ὑπηρέτης τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὸν πρόδομον μετὰ τῆς εὐλαβοῦς οἰκειότητος τῆς ἀποδιδομένης εἰς ἐπισκέπτῃν πανίσχυρον, οὕτινος μία λέξις ἀρκεῖ ἵνα τοὺς ἀποβάλῃ τῆς οἰκίας.

— Ἡ κυρία κόμησσα εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της; ἡρώτησεν ὁ βραχύσωμος γέρων.

— Ναί, κύριε Καμπεϋρόλ.

— Τότε δύναμαι ν' ἀναβῶ;

— Καλλίστα, κύριε Καμπεϋρόλ.

— Ὁραῖα, μέναιτε ἐδῶ... δὲν θέλω ν' ἀνησυχῶ κανένα. Ἐγνώριζε τὴν οἰκίαν. Ἀνέβη τὴν πολυτελῆ κλίμακα, ἢς τὰ τεῖχη ἐκοσμούντο διὰ ταπήτων βαρυτιμωτάτων καὶ ἐκ τῶν κινήσεών του ἐβλεπέ τις ὅτι ἦτο λιγυρώτατος, μὴδ' ὑπὸ τῆς προεχούσης κοιλίας του ἐνοχλούμενος κἄν.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἠδύνατο ὑπὸ τῶν ἀχρείων τῆς εἰρκτικῆς νὰ ἀνηγορεύετο ἀρχηγός των, καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὸν ἐξελάμβανεν ὡς κληρικὸν ὑποκριτὴν καὶ λαίμαργον, ἢ γέροντα ἱατρὸν ἀποσυρθέντα τῶν ἐργασιῶν του καὶ πλουτήσαντα ἐκ τῆς πελατείας του.

Ἦτο λίαν ἀνέτως ἐνδεδυμένος. Ὁ καστανόχρους καὶ μεταξίνος ἔσωθεν ἐπενδύτης του ἠνοίγετο ἐπὶ ρεδιγκότας καινουργοῦς ἢ ὡς ἔγγιστα τοιαύτης.

Πολύχρωμον ἐθνόσημον ἐκόσμηε τὴν κομβιοδόχην του. Ἐφερε δὲ δύο ἢ τρία παράσημα ξένα. Εἶχε τὸ καθισμά του εἰς τὸ Μελοδραμα, ὡς συνδρομητής, ὠραῖα καὶ σταθερὰ εἰσοδήματα καὶ ὕψος τελείας εὐχαριστήσεως.

Μόλις ἠδύνατό τις ν' ἀνεγνώριζε, βλέπων αὐτὸν οὕτω διερχόμενον, τὸν ἀρχαῖον ταγματάρχην τοῦ Πρεϊλλύ, τὸν φίλον τοῦ Βικτωριανοῦ Σαγκῶ καὶ τοῦ Πουρσαίν, τὸν Εὐσέβιον Καμπεϋρόλ τέλος, τὸσον εἶνε ψευδῆς καὶ ἡ παροιμία ὅτι τὸ ράσον δὲν κἄνκει τὸν παπᾶν.

Ὁ Καμπεϋρόλ εἶχε μετασηματισθῆ τελείως εἰς ἀνθρωπὸν τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου, τοῦλάχιστον τοῦ ὠραίου.

Ἐβῆαινε μὲ τὸ βῆμα ἰδιοκτητῆ ἐπὶ τοῦ κτήματός του.

Διέβη μεγάλης αἰθούσης ὑποδοχῆς καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς κομῆσεως.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, θεραπευτικὴς μελαγχροινῆ, ὄχι ὅπως νεαρά, ἀλλὰ δροσερὰ ἔτι, εἰδοποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κωδωνίσκου τοῦ θαλαμηπόλου, ἐφχιδρύνθη ἐπὶ τῇ θέᾳ του.

— Ὁραῖα, παιδί μου, εἶπε ψαύων ἄκροισ δακτύλοις τὸν πώγωνα τῆς Βρεττόνης. Πάντοτε εὐθυμος, δαίμονα! Λαμπρά, κόρη μου!

Ἐδειξε τὴ θύραν τῆς κομῆσεως.

— Καὶ ἐκεῖ μέσα, τί γίνονται;

Ἡ Ἄννα Μαρία, διότι ἡ κόμησσα δὲν εἶχεν ἀλλάξει θαλαμηπόλον, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας.

— Πάντοτε τὰ ἴδια, κύριε Καμπεϋρόλ.

Ὁ ταγματάρχης ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν καὶ ἐτραύλισε:

— Τριάντα ἔξ βῆμοι κάτω τοῦ μηδενικοῦ στοῦ ἀνδρόγυνο! Φοβερὴ θερμοκρασία! Χιόνια καὶ πάγοι! Σατανᾶ!

Ἐμίλησεν ἐπὶ μᾶλλον ταπεινοφώνως:

— Ἡ ὑγεία;

— Καλὴ... Ἡ κυρία δὲν παραπονεῖται...

— Τότε, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἀνάγγετέ με, ὠραῖα μου.

— Δύνασθε νὰ εἰσέλθετε... Ἡ κυρία κόμησσα εἶνε μόνη καὶ εὐτυχῆς πάντοτε ὁσάκις σὰς βλέπει.

Ἡ Βρεττόνη ἀπέσυρεν ἐν παραπέτασμα, ὤθησε μίαν θύραν καὶ εἶπεν:

— Ὁ κύριος Καμπεϋρόλ.

Ἡ κυρία Βωνοάζ ἐκάθητο πρὸ μεγάλου παραθύρου καὶ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἐπιστολήν.

Ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἔξ ἐτῶν, ἦτο ὑπὲρ ποτε ὠραῖα.

Τὸ μαῦρον τῆς ἐσθῆτός της ἀντετίθετο πρὸς τὴν ἰόχρουν μέταξαν τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ διήρχετο τὰς ἡμέρας της ὀλοκλήρους.

Εὐλύγιστος, λευκὴ, ἀνευ ρυτιδῶν, μὲ τὴν ἀφρονὴν της κόμην, ἀδιοράτως ὑπόλευκον, ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς νεότητος καὶ τῆς ἰσχύος της.

Ἐπὶ τῇ ἀφιξει τοῦ ἱατροῦ, ἠγέρθη καὶ προῦχῶρησεν ἐν σπουδῇ πρὸς αὐτόν, ἰσχυρῶς ἀναπνεύουσα, ὡς τις συνερχόμενος εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ἐπίσκεψις προφανῶς τῆ ἦτο εὐάρεστος.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε φαίδρως, ἐγὼ καὶ πάλιν, πάντοτε ἐγὼ!... Μὴ εἶμαι ὀχληρὸς;

— ὦ! ἰατρε!

— Ἐπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἶπητε, πειρασμέ! Ὅλ' ἐτρεπόμην εἰς φυγὴν. Ἀπεχθάνομαι τοὺς ὀχληροὺς... Τί λέγω; τοὺς ἀποτροπιάζομαι. Τί κάμνετε ἐκεῖ;

— Καθήσατε ἐν πρώτοις, ἰατρε, εἰς αὐτὸ τὸ ἀνάκλιτρον, πλησίον μου.

Ἐβυθίσθη εἰς τὰ προσκεφάλαια μεταξίνου ἀνακλίντρου ἀπαλωτάτου καὶ περιέφερε τριγύρω του βλέμμα ἐμφαίνον εὐχαρίστησιν.

— Διαβόλε! ὑπέλαθε, τί φωλεὰ θελκτικὴ, δροσερά, γλυκεῖα, ἀρωματισμένη. Ὁ πλοῦτος εἶνε καλὸς ὅ,τι καὶ ἂν λέγη κανεὶς!

Ἡ κόμησσα ἐστέναξεν, ὡς γυνή, ἦν αὐταὶ αἱ ἀπολαύσεις δὲν ἐνδιαφέρουν.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ ταγματάρχης, διατείνεσθε ὅτι εἴσθε δυστυχῆς, ἐπειδὴ σὰς λείπει ἐν ἀγαθόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου τὰ λοιπὰ σὰς φαίνονται μηδὲν καὶ ἀθλιότης!

— Ἰατρε!

— Ἀφετέ με νὰ ὀμιλήσω. Ἐχω δύο προνόμια, δαίμονα! Τὸ τῆς ἡλικίας καὶ τὸ τῆς φιλίας. Ἄλλ' ὑπάρχουν ἄλλαι ἠπατημέναι ὑπὸ τῶν συζύγων των, ἐγκαταλελειμμέναι ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς των, καὶ εἰς ἔπακρον ὄλων, πτωχά, ἠναγκασμέναι ν' ἀφανίζωσι σῶμα καὶ ψυχὴν, διὰ νὰ κερδίζωσι μηδαμινὰ ποσά... Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μήπως παραπονοῦμαι, ἰατρε;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀμιλήτε διὰ νὰ σὰς ἐννοοῦν. Ὁ ἐπίμονός σας περιορισμὸς εἰς τὸ καλλίον σας... ἀξιολάτρευτον λόγον τιμῆς!... Ἡ ἀπὸ πάσης ἀπολαύσεως ἀποχὴ σας... τὸ πρὸς τὴν μόνωσιν πάθος σας!...

— Μοὶ ἀρέσκουν!

— Γνωρίζω καλῶς ὅτι αὐτὸς ὁ Βωνοᾶζ ἔχει πολλὰς ἀδικίας διαπραξεί. ὡς πρὸς σὰς... ὅτι ὁ βίος, ὃν διάγει, εἶνε ἄσωτος καὶ ἐλεεινός!... ἀλλὰ διατείνεται — πρὸς δικαιολογίαν του — ὅτι σεῖς τὸν ὠθήσατε εἰς τοιαύτας ἀταξίας!...

Ἡ κόμησσα ἐμειδίασε πικρῶς.

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ, εἶπε διὰ φωνῆς ὄλων ἡρέμου, εἶνε ὁ ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρων με τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων.

Ὁ ἐξάιρετος ταγματάρχης ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν μετὰ πραγματικοῦ ἄλγους.

— Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι συνετέλεσα κατὰ τι καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ ἀξιοθρήνητον συνοικέσιον! ἐστέναξε. Τέλος, ἔκαμα ὅ,τι ἠδυνήθην διὰ νὰ σὰς συμβιβάσω. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀνεπίδεκτον θεραπείας... Παρατιτοῦμαι πάσης τοιαύτης προσπάθειας, πρὸς μεγάλην μου λύπην, ἀλλὰ θλιβομαι ἀναλογιζόμενος ὅτι δυστυχεῖται!

Ἡ κόμησσα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶμαι δυστυχῆς, φίλε μου, ἐδήλωσεν. Εἶμαι ὑποταγμένη εἰς τὴν τύχην μου. Ἡ ζωὴ μου παρέρχεται ἡρέμα... Καὶ εἴχετε δίκαιον πρὸ μικροῦ... Ὑπάρχουσιν ἄλλαι ὑποφέρουσαι πλειότερον ἐμοῦ.

— Τι θὰ κάμετε ἐφέτος;

— Ὅλ' μεταβῶ εἰς Ζονσέρην, ἀπὸ τῶν πρώτων ὥραιων ἡμερῶν.

— Ἄ! λατρεύετε αὐτὸ τὸ θλιβερὸν μέρος! Σὰς ἀρέσκει νὰ συστρέφητε τὸ μαχαίριον εἰς τὰς πληγὰς σας!...

— Ἐκεῖ εἶνε αἱ ἀναμνήσεις μου.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἀναμνήσεις λυπηραὶ!...

— Αἱ μόναι, ἄς συκρατῶ, φίλε μου, αἱ μόναι θίγουσαι τὴν καρδίαν μου...

— Τόσος παρῆλθε καιρὸς!... Λησμονεῖ κανεὶς!

— Οὐδέποτε! ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς. Πόσον θὰ τὰς ἡγάπων!

— Ὅμιλῶμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων... Τί ἀνεγίνωσκετε ὅτε εἰσήλθον;

— Τί λοιπόν;

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή... Ἐὰν εἶμαι ἀδιάκριτος, μὴ μοὶ διδότε ἀπάντησιν!

— Εἶνε τοῦ συμβολαιογράφου μου, τοῦ κυρίου Ἀρδουίνου.

— Ἀνθρώπου ἀφοσιωμένου εἰς σὰς.

— Τῶντι.

— Καὶ τί σὰς ἀγγέλλει; Καμμίαν νέαν τρέλλαν τοῦ ἀθλίου μου φίλου Βωνοᾶζ; Καταστρεπτικός, ὡς μακαρίτης ἄσωτος υἱός, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος! Περὶ ὑπερμέτρων δαπανῶν; Περὶ τίνος γελοίου δανείου;

— Ὅχι.

— Μ' ἐκπλήττετε! Τότε περὶ τίνος εἰς συμβολαιογράφος δύναται νὰ σὰς ὀμιλή;

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ εὕρῃ ἀγοραστὴν διὰ τὸ Βοασσὺ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐφάνη εἰς τὸν ταγματάρχην δυσάρεστον, ὡς ἰατρικόν.

Ἐκαμε κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡσεὶ δεχθεὶς κτύπημα διὰ γρόνθου καὶ ἔβηξεν ἐλαφρῶς.

— Χμ! χμ! Λέγετε;... ἠρώτησε. Τὸ Βοασσὺ;

— Ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀνοικοδόμουν. Ὁ κύριος Βωνοᾶζ θέλει τὰ τὸ πωλήσῃ.

— Μὴ τὴν πίστιν μου! δὲν τὸν κατακρίνω δι' αὐτό...

Ἐν ἐρείπιον... Ἐχετε τόσας ἄλλας κατοικίας!

— Ὁ κύριος Ἀρδουίνος μοὶ ἀγγέλλει, ὅτι παρουσιάσθη ἀγοραστής.

— Πρόκειται περὶ μεγάλου ποσοῦ;

— Ἀρκετὰ μεγάλου.

— Ὁ ἀγοραστὴς ποῖος εἶνε;

— Εἰς Ἀμερικανός...

— Ὀνομάζεται;

— Ἄγνωστον διὰ σὰς ὄνομα... ὡς καὶ δι' ἐμέ... Γεώργιος Δαβίδων.

— Πλούσιος ἀναμφιβόλως!

— Πληρῶναι τοῖς μετρητοῖς

— Αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀσφάλεια. Καὶ διδότε τὴν συγκατάθεσιν σας;

— Τί μ' ἐνδιαφέρει! Ἀρκεῖ ὁ κύριος Βωνοᾶζ νὰ μ' ἀφίην νὰ ζῶ ὡς ἐγὼ θέλω... νὰ δύναμαι νὰ πηγαίνω ὅπου μοὶ ἀρέσκει, νὰ διαθέτω κατ' ἀρέσκειαν τὸν χρόνον μου, ἀρκεῖ τέλος νὰ μοὶ ἀπομείνωσιν εἰσοδήματα ἐπαρκῆ, ἵνα θέσω πέρας μεμονωμένη εἰς βίον ἄσημον καὶ συντετριμμένον!

— Εἴσθε μετριόφρων. Ποῦ εἶνε αὐτός;

— Ἄγνωστος. Δὲν μοὶ δίδει λόγον τῶν πράξεών του... τὸ γνωρίζετε... Πηγαينوέρχεται κατὰ βούλησιν... Ἡ λέσχη, τὸ παιγνίδιον, οἱ φίλοι, τὸν ἀπορροφοῦν. Τὸν βλέπω μετὰ τὸ φαγητὸν ἐνίοτε... οὐδέποτε ἀλλαχοῦ.

— Τί ὑπαρξίς! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιοτίμος ταγματάρχης συνενῶν τὰς χεῖρας. Καὶ ὅταν τις σκέπτεται ὅτι τόσοὶ ὑπάρχουν ὅμοιοι πρὸς τὸν ἰδικόν σας!

Ἡ κόμησσα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας, ἀλλ' οὐδὲν ἀπήντησε.

— Καὶ σεῖς, φίλε μου, τί γίνεσθε;

— Ζῶ... ὀλβίως... χωρὶς περισπασμούς... εὐλογῶν τὸν ὕψιστον διὰ τὴν ἀνεσίαν, ἣν μοὶ ἐχορήγησεν... Ἐχω τὰ χρειώδη μου... καὶ μάλιστα κατὰ περιπλέον... διαμέρισμα τῆς ἀρεσκείας μου... Ἐνα ἐξάιρετον ὑπηρετήν... ἐν καλὸν καθίσμα εἰς τὸ Μελοδράμα... ἐν ἄλλο εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον... Ἄν μοὶ τὰ προέλεγον εἰς τὴν νεότητά μου, θὰ ἐξεπληττόμην... εἰς συγγενῆς μου ἐπλούτησε πρὸς ὄφελός μου... Κάμνω ἐκδουλεύσεις ὅπως δύναμαι, ἐπισκέπτομαι ἀρρώστους δωρεάν, καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ...

Συνεπέρανε δὲ φιλοσοφικῶς:

— Τί εἶνε ἡ ζωή; Σκιά, ὀπτασία!... Εἶνε τι ἐφ' ὅσον εἶνε ἔμπροσθεν ἡμῶν... Τιποτε δταν ἀπομείνη ὀπίσω.

— Συντρώγωμεν ἰατρί;

— Ἀδύνατον, πρὸς μεγάλην μου λύπην... Ἐδῶκα τὸν λόγον μου... Μὲ ἠνάγκασαν νὰ δεχθῶ... εἰς πτωχοὺς πρὸς οὓς ἔχω παράσχει ἐκδούλευσιν... Ἐὰν τοὺς προσέβαλλον καιρίως ἀποποιοῦμενος καὶ δὲν γνωρίζω νὰ λυπῶ ἀνθρώπους.

— Τὸν καλὸν ταγματάρχην!

Δὲν ἠδύνατο ἢ νᾶ τὸν πιστεύη τις, τόσον ἐφαίνετο ἀκέραιος, ἀγαθός, ἀδολος, μὲ τὸ διαχυτικὸν καὶ ἀφελὲς τοῦ ὕφους του.

Ἐγέρθη.

— Ἀπὸ τοῦδε; εἶπεν ἡ κόμησσα. Πόσον βιάζεσθε, φίλε μου!

— Οἱ ἀσθενεῖς μου μὲ ἀναζητοῦν! Ἐχω ἀφθόνους, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πλουτήσουν, μένετε ἡσυχος.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν Δευκὴν, ἧς ἔλαβε τὴν χεῖρα λέγων:

— Ἴδωμεν τὸν σφυγμὸν! Πάντοτε ταραχή. Προέρχεται ἐκ τοῦ πνεύματος... Ἐργάζεται... Σκέπτεται... Ὁμολογήσατέ το.

Ἐφάνη ἀτενίζουσα ἀόρατόν τι σημεῖον πέραν ἐν τῇ ἐκτάσει.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε διὰ τόνου βαθέος. Πρὸς τί νὰ ψεύδωμαι; Πάντοτε ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τάφος! Ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης μου.

— Τρέλλαι.

— Ἡ καρδία μου ἐκεῖ ἐτάφη, ἰατρί! Ἀπέθανε ταῦτο χρόνως μὲ τὰς κόρας μου. Τὸ γνωρίζετε καλῶς.

Ὁ Καμπεῦρόλ ὕψωσε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ἄ! αἱ γυναῖκες! ἀνέκραξεν, ὁποῖα ἄβυσσος!

Μετὰ δύο λεπτά ἡ κόμησσα μόνη, διατρέχουσα ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συμβολαιογράφου, ἐσκέπτετο:

— Γεώργιος! καλεῖται Γεώργιος! εἶνε Ἀμερικανὸς καὶ θέλει νὰ ἀγοράσῃ τὸ Βοασσύ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔρεπια οὐδένα ἐλκύουσιν. Ἐὰν ἦτο ἐκεῖνος! Θεέ μου! Θέλω νὰ τὸ μάθω! Ἐὰν ὑπάγω.

I

Παραπλεύρως τοῦ συμβολαιογράφου.

Οἱ γραφεῖς τοῦ συμβολαιογραφείου Ἀρδουίνου εἶχον ἀπέλθει.

Ἡ σιγή καὶ τὸ ἡμίφως ἐβασιλευον εἰς αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

Ἐν τούτοις ὑπᾶρχέ τις εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρωνος.

Ἰπὸ τὸ πρᾶσινον κάλυμμα λαμπτήρος, πρὸ πλατείας τραπέζης, νέος τις ἐκάθητο.

Ἐὰν τῷ ἐδιδέ τις εἰκοσιπέντε ἢ εἰκοσιῆξ ἐτῶν ἡλικίαν.

Ἡ κόμη του, σύρριζα κεκομμένη, ἦτο ξανθή. Ἡ ὄψις του μὲ τὴν χονδρὰν ὀλίγον, τεθλασμένην καὶ βραχεῖαν ρινά του, μὲ τὰ παχέα χεῖλη, τὸ ὑψηλὸν μέτωπον καὶ τὸνγωνιώδη πώγωνα, μὲ λακκίσκον ἐν μέσῳ, εἶχε χαρακτηριστικὸν ἄμα καὶ γλυκύν. Δύο παραγενθίδες ἐπλαίσουν τὸ ἐξυρισμένον πρόσωπόν του, παρέχουσαι αὐτῷ τὴν θέαν δικαστικοῦ τοῦ παλαιοῦ ρυθμοῦ.

Ὁ νέος ἦτο μέσου ἀναστήματος, εὐσωμος καὶ εὐρὺς τοὺς ὤμους.

Ἐξήτασε τὸ παλαιοῦ ρυθμοῦ ἐκκρεμές. Ὁ δείκτης ἐσήμαινε ἐννέα παρὰ τέταρτον.

— Ποτέ δὲν θὰ τελειώσω, ἐτραύλισεν ὁ γραφεύς.

Καὶ ἡ γραφή του ἐπέτα μετὰ νέας ζέσεως.

Κεφαλὴ ὑπηρέτου ἐπεφάνη εἰς τὸ ἀοιγμαθύρας.

— Μὴ ταραχθῆτε, κύριε Γκέρν, εἶπεν. Ἐρχομαι διὰ ταῖς λάμπαις.

Ὁ ὑπηρέτης ἦτο ἐνήλιξ καὶ λίαν ἠτρεπισμένος, μὲ τὰ στίλβοντα ἐνδύματά του, τὸ κιτρίνας ραβδώσεις φέρον ἐσωκάρδιον καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὑποκάμισου.

Ἀνῆψε δύο μεγάλους λαμπτήρας καὶ τοὺς ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ πατρωνος, βρυχώμενος μεταξὺ τῶν ὀδόντων:

— Νὰ ἐπιμένῃ ὁ κύριος μὲ αὐταῖς τῆς πηλολάμπαις, ἀντὶ νὰ βάλῃ στὸ γραφεῖο γκαζι, πῶς εἶνε τόσῳ εὐκολομεταχειρίστο. Ἄν τῆς ἐβγάζε ἀπὸ τῆς μέσης!

— Ἀλλὰ θὰ τῆς βγάλῃ, Ἰωσήφ, θὰ τῆς βγάλῃ, παρετήρησεν ὁ νέος, ὅστις ἐξηκολούθει γράφων.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ βιαστικὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, πῶς σὰς κρατεῖ τόσον ἀργά; ὑπέλαθεν ὁ ὑπηρέτης.

— Αὐτὸ δὲν μ'ἐνοχλεῖ, φίλε μου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἐργάζεσθε ὅσῳ κανένας ἄλλος. Ὁ κύριος σὰς ἐσυμπονοῦσε πρὸ ὀλίγου καὶ ἔλεγε στὴν κυρία: «Ὁ πτωχὸς Γκέρν τόσον ἀργὰ πηγαίνει καὶ δειπνᾷ!»

— Ἰωσήφ, φίλε μου, παρακαλῶ, φύγε ἡ σιώπα. Ἐὰν μὲ κάμῃς νὰ γράψω καμμίαν ἀνοησίαν καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ γράψω ἐξ ἀρχῆς ἢ νὰ κάμω οὐσιμίματα.

— Σιωπῶ, κύριε Γκέρν, εἶμαι ἀφρωνὸς ὡς ψάρι, ὡς ψάρι ἀπλοῦν!

Διέτρεξε τὸν θάλαμον καθαρῶς τῆς κόνης, τὰς ἔδρας καὶ τὰ χαρτῖα καὶ ἐν τέλει ἐκάθησεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ πατρωνος.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς εἶχε γηράσει ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὑπὸ τὸν θετὸν ἐν πρώτοις καὶ τὸν ἀνεψὸν κατόπιν. Εἶδε πρὸ αὐτοῦ παρελαυνούσας μίαν ἢ δύο δωδεκάδας γενεῶν γραφῶν.

Ἐξήταζε τὸν νέον, ὃν ἐβλεπεν ἐκ τῶν ὀπισθεν, κλίνοντα ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου, καὶ ἐσκέπτετο:

— Ποτέ μου δὲν εἶδα ἄλλον ἐργατικώτερον! Γνωρίζω ὅτι καποτε-καποτε ὁ πατρων τὸν φιλοδωρεῖ, ἀλλὰ τοῦ ἀξίζει. Ἀπόψε θὰ χτυπήσῃ παρὰ! Καλὸ συμβόλαιον, ὡς ἔλεγεν ὁ κύριος εἰς τὴν κυρία στὸ τραπέζι. Τί καλὸ ἀνδρόγυνο! Ὁ κύριος εἶχε τύχη ὅσῳ ὀλίγοι.

Καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὸν γραφεῖ:

— Δὲν μοιάζει τοὺς ἄλλους ὁ κύριος Γκέρν! Ἐκεῖνους πῶς πάνε μὲ τὰ ἄλογα, μὲ τ' ἀμάξια καὶ βουτοῦνται στὰ χρέη ὡς τὸ λαϊμό! Αὐτὸς τίποτε! πολὺ πτωχὴ θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῆς Βρετάνης! Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε φανερό. Σπῆτι χωρικὸ μέσα σὲ χωράρια... δύο-τρεις ἀδελφαὶς δίχως προῖκα πατέρας καὶ μητέρας πῶς μετὰ βίας μποροῦν καὶ τρέφουν τὴν οἰκογένεια. Τὰ ἔνοει κανεὶς ὅλα, ὅταν ἦνε ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον καθὼς ἐγώ!

Ὁ λεπτοδείκτης τοῦ ἐκκρεμοῦς προὐχῶρει κατὰ καιροῦς ὁ γραφεύς ἔρριπτεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀπελπι καὶ ἠκούετο ἡ γραφὴ του διπλασιάζουσα τὸ τάχος της.

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανε.

Συνέλαβε βιαίως τὰ χαρτῖα του, παρέλαβε μεθ' αὐτοῦ τὸν λαμπτήρα καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, ὅπως ἀφήσῃ τὸ μέρος ἐλεύθερον εἰς τοὺς προσερχομένους πελάτας.

Ὁ Ἰωσήφ μετέβη ἐπὶ τῷ ἡχῷ τοῦ κωδωνισκου ν' ἀνοίξῃ καὶ ἐπληθῆ συνοδῶν διὰ μέσου λαβουρίθου γραφείων καὶ καθισμάτων κυρίαν μελανὰ ἐνδιδυμένην.

Προσέκλινε μετὰ προφανοῦς σεβασμοῦ πρὸ τῆς κυρίας καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἐὰν ἡ κυρία κόμησσα ἀγαπᾷ νὰ εἰσέλθῃ, πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον.

— Ἐχει καλῶς.

Ἐτοποθέτησε τὴν πελατίδα εἰς καλὸν ἀνάκλιτρον καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ κυρία Βωνοᾶζ ἀνέψωσε τὸν πέπλον της καὶ ἡ γλυκεῖα της ὄψις ἐφάνη ζητοῦσα τινὰ περὶ αὐτὴν, ὃν δὲν εὗρισκε.

Τὰ χαρακτηριστικά της ἐξέφρασαν ἀνακούφισίν τινα.
Ἄνέπνευσεν ἐπὶ μακρὸν καὶ περιέμενεν.

Ἡ προσδοκία της δὲν παρετάθη ἐπὶ μακρὸν.

Ὁ κ. Ἀρδουίνος πάραυτα σχεδὸν ἐπεφάνη ἐν τῇ ἀνεπιλήπτῳ πάντοτε περιβολῇ τοῦ παρισινοῦ συμβολαιογράφου τῇ μιγνυούσῃ τὸ φιλόκαλον ἄμα καὶ τὸ τυπικόν.

Εἶχε τινὰ οἰκειότητα προφανῶς πρὸς τὴν πελατίδα του, διότι τῷ εἶπνε φιλικῶς τὴν χειροκτιοφόρον χεῖρά της, ἐνῶ αὐτὸς τῇ ἔλεγε :

— Μυρίας συγγνώμας, διότι δὲν ἦλθον εἰς τὸ μέγαρόν σας ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἤμην ἀπησχολημένος ὄλην τὴν ἡμέραν... οὐδὲ στιγμὴν ἠυκαίρησα.

— Δὲν γνωρίζετε, ὅτι εἶνε δι' ἐμέ διασκέδασις τὸ νὰ ἔρχωμαι νὰ σὰς βλέπω ; Εἰσθε εἰς τῶν σπανίων μου καὶ κἀλῶν μου φίλων !

— Μὲ τιμᾶ τοῦτο, κυρία κόμησσα.

Καὶ πάραυτα, φθάνων εἰς τὴν ὑπόθεσίν του,

— Γνωρίζετε περὶ τίνος πρόκειται ;

— Ναί.

— Ἀγοραστὴς παρουσιάσθη διὰ τὸ Βοασσό.

— Τί θέλει νὰ τὸ κάμη ;

— Ἄγνωσθ, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ...

— Ἀναμφιβόλως. Συνεφωνήσατε περὶ τιμῆς ;

— Περὶ ὄλων. Τὸ συμβόλαιον θὰ ἦνε ἕτοιμον εἰς ὀλίγα λεπτά.

— Καὶ ὁ ἀγοραστὴς ; . . . ἤρώτησε δειλῶς ἡ κόμησσα.

Τὸν περιμένετε ;

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσυρε τὸ ὥρολόγιόν του :

— Ἐννέα, εἶπεν, ἀπορῶ πῶς δὲν ἦλθον ἀκόμη...

— Καὶ ὁ κύριος Βωνοᾶζ ;

— Τὰ πάντα συνεφωνήθησαν μετ' αὐτοῦ... αἱ διατυπώσεις ἐγένοντο καὶ μένουσιν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον... Δὲν τὸν εἶδετε ;

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ εἰδῆται... ὅτι θ' ἀπουσιάσῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς αὔριον... πηγαίνει εἰς τινὰ τῶν φίλων του, πλησίον τοῦ Μελοῦ.

Καὶ μετὰ τίνος χαιρεκακίας, ἀλλὰ παντελῶς ἀδιάφορος, προσέθηκεν :

— . . . Ἡ ἀλλαχοῦ...

Καὶ ἐπανερχομένη εἰς τὸ κύριόν των θέμα :

— Ὁ ξένος αὐτὸς ὀνομάζεται ;...

— Σὰς εἶπον, Γεώργιος.

— Δαβίδσων ;

— Ἀκριβῶς.

— Εἶνε Ἀμερικανός ;

— Ναί.

— Ἐκ γενετῆς ;

— Ὁχι.

Ἡ κόμησσα ἐσκίρτησεν.

Ἡτένισε τὸν συμβολαιογράφον, μετὰ προδήλου ἀνησυχίας.

— Πόθεν εἶνε λοιπόν ; ἤρώτησε τρέμουσα.

— Δὲν ἔχω λόγους ἵνα σὰς τὸ ἀποκρύπτω. Εἶνε γὰρ ἄλλος ἐκπατρισεύς.

— Ἀπὸ πολλοῦ ;

— Ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου. Μοὶ συνέστησεν ἐπὶ τούτου ἐχεμύθειαν... Ἐν Ἀμερικῇ εἶνε γνωστὸς ὑπὸ μόνον τὸ ὄνομα Δαβίδσων... Ἀλλὰ πράγματι... τὸν γνωρίζετε ἀναμφιβόλως καί, συνεπῶς, τὸ μυστικὸν οὐδεμίαν δι' ὑμᾶς ἔχει σημασίαν. Μόνον ὅτι θὰ ἦσθε νεαρωτάτη ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀναχωρήσεώς του...

— Γεώργιος Δαμβέρτος ! ἀνέκραξεν αὐτὴ ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρωτάτης συγκινήσεως..

Ὁ κωδωνίσκος τῆς θύρας ἐσήμανεν.

— Αὐτὸς τφόντι εἶνε, εἶπεν ἡρέμα ὁ κύριος Ἀρδουίνος. Καὶ ἰδοὺ, νομίζω, ὅτι δὲν θὰ τὸν περιμένετε ἐπὶ μακρὸν.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω.

— Διατί ;

Ἡ κυρία Βωνοᾶζ ἠγέρθη.

— Ἀρετέ με νὰ ἐξέλθω... σὰς παρακαλῶ... Θὰ διεξαγάγητε τὴν ὑπόθεσιν ὅπως σεῖς ἐννοεῖτε...

Ὁ Φηλιξ Ἀρδουίνος τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα.

— Πολὺ ἀργά, εἶπεν. Ἀναλάβετε λοιπὸν τὴν γαλήνην σας ! Τί σὰς ἐνδιαφέρει !

Ὁ Γεώργιος Δαβίδσων εἰσήρχετο, εἰσαχθεὶς παρὰ τοῦ γρηκοῦ ὑπηρετοῦ.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Λευκῆς ἐστάθη.

— Ἡ κυρία κόμησσα δὲ Βωνοᾶζ, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, κάμων τὰς συστάσεις, ὁ κύριος Γεώργιος Δαβίδσων. Καὶ πάραυτα διέβη εἰς τὸ γείτον διαμέρισμα, ὅπου ὁ γραφεὺς ἐπεράτου τὸ συμβόλαιον.

— Εἶνε ἕτοιμον ; ἠρώτησεν.

— Ναί, κύριε.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχε προσκλίνει πρὸ τῆς κυρίας Βωνοᾶζ.

Πᾶν κακὸν συναίσθημά του ἐξηλείφετο ἐπὶ τῇ θέᾳ της.

— Λευκῆ, εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας, σὰς τὴν ἰδίαν ἐπαναβλέπω μετὰ τόσα ἔτη ;

Δὲν ἀπήντησεν. Ἡσθμαινεν. Οἱ λόγοι της ἐσταμάτων εἰς τὸν λαιμόν της καὶ τὴν ἐπνιγον.

Τὸν θεώρει ἐκπληκτος, ἀτενίζουσα τὸ πάντοτε νεαρὸν πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἀπετυποῦτο ἡδὴ ἀρρενωπὴ ἐνεργητικότης.

Ἐκεῖνος προσέθηκεν ἐν τάχει, προσέχων εἰς τὴν θύραν, ἐξ ἧς ὁ φίλος του ἀπῆλθε καὶ ὀπόθεν ἠδύνατο νὰ ἐπανήρχετο, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην :

— Εἶχον ὀρκισθῆ νὰ μὴ ἐπανηρχόμην εἰς Γαλλίαν καὶ μηδέποτε νὰ σὰς ἐπανέβλεπον... Δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου. Ἴδου ἐγὼ ! Καὶ ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε ὅποιαν αἰσθάνομαι εὐτυχίαν, εὐρισκόμενος πάλιν πλησίον ὑμῶν !

— Γεώργιε ! ἰκέτευσεν ἐκείνη.

— Ἄ ! τόσῳ τὸ χειρότερον. Ὑποφέρω ἀρκετά... Πρέπει τὸ πᾶν νὰ γνωρίζητε.

— Λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐλευθέρα...

— Ἐὰν ζητήσω μιᾶς στιγμῆς συνδιάλεξιν, θὰ μοὶ τὸ ἀρνηθῆτε ;

Τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Ἀπήστραψεν ἐξ αὐτῶν ἔκφρασις ἀφοσιώσεως, ἐκμηδενίζουσα τὰ προσκόμματα.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἠττηθεῖσα.

— Πότε ; Ἀπόψε ;

— Ἐὰν τὸ θέλετε.

— Ἡ ἀμαξία σας εἶνε κάτω ;

— Ναί.

— Ἀποπέμψατέ την· καὶ ἀναχωρῶν ἐντεῦθεν, θὰ σὰς περιμένω εἰς τὰ Ἠλύσια Πικιδία... πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν.

Ὁ θαλαμηπόλος τῆς κομῆσεως ἐπὶ τίνος θρονίου, ἐν τῷ συμβολαιογραφεῖῳ, συνδιελέγετο πρὸς τὸν εὐγλωττον Ἰωσήφ.

Ἡ Λευκῆ ἤνοιξε τὴν θύραν, τὸν ἐκάλεσε καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινάς.

Ὁ θεράπων ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κ. Ἀρδουίνος ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραφῆως.

Τφόντι, τὸ ἐκτενὲς συμβόλαιον εἶχε περατωθῆ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀνέλυσε τὸ περιεχόμενόν του ἐν συντόμῳ, ἐνεχείρισε τὴν γραφίδα πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ τῇ εἶπε ταπεινοφώνως :

— Βλέπετε, ἦτο ὑπόθεσις ὀλίγων λεπτῶν.

Ἐκείνη ὑπέγραψε. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁ γραφεὺς ὡς πληρεξούσιος τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ· ὁ Γεώργιος Δαβίδσων τοὺς ἐμιμήθη ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ χρηματοφυλακίου του συν-

αλλαγματικὴν ἑνὸς ἑκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐπὶ τῶν Ρόσχιλδ καὶ τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις τὴν ἐδέχθη μειδιῶν καὶ προσέθηκε καὶ αὐτὸς τὴν ὑπογραφὴν του κάτωθεν τοῦ ἐγγράφου.

Ἡ ὑπόθεσις εἶχε περατωθῆ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀντήλλαξε πρὸς τὸν φίλον του βλέμμα ἐμφαίνον :

— Ἴδου σὺ κάτοχος τῶν ἐρείπιων τοῦ Βοκασὺ καὶ ἐπανειδὲς τὴν Λευκὴν δὲ Σαρναίῳ.

Ὁ Ἀμερικανὸς τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ἐχαιρέτισε τὴν κόμησσαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἀπῆλθε καὶ ἡ κόμησσα, ἔλαβε δίφρον καὶ ἔδωκε πρὸς τὸν ἠνίοχον τὴν διεύθυνσιν :

— Ἡλύσια Πεδία... Ἐὰ σοὶ εἶπω ποῦ θὰ σταματήσης.

Ἀπέμενον μόνοι ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ ὁ γραφεὺς καὶ ὁ πάτρων.

— Ἀγαπητέ μου Γκέρν, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, λυποῦμαι ὅτι δὲν θέλεις ν' ἀσπασθῆς τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ἐὰ ἐπετύγχανες θαυμάσια. Εἶσαι λίαν μεμορφωμένος, φίλεργος... Ἐχεις τὸ πνεῦμα εὐθὺ καὶ ἀκέραιον...

— Ἴσως... ἀλλ' οὔτε λεπτὸν δι' ἀγορὰν συμβολαιογραφείου...

— Εὐρίσκει κανεῖς...

— Ὡς δικηγόρος ἐλπίζω νὰ προοδεύσω. Ἰδίως ἂν θέλετε νὰ μὲ προστατεύσετε τυχούσης εὐκαιρίας...

— Ἀναμφιβόλως.

Ὁ κ. Ἀρδουίνος ἔθηκε τρία ἑκατόφραγκα τραπεζογραμμάτια πρὸ τοῦ γραφεὺς :

— Λάβετε, εἶπε, δέχθητε τὸ μικρὸν αὐτὸ φιλοδώρημα. Δὲν ἔχετε μισθοδοσίαν καὶ σεῖς ἐδῶ ἐργάζεσθε πλειότερον ὄλων.

— Ἀλλά...

— Λάβετε .. θὰ μ'εὐχαριστήσετε, καὶ ἐφ' ὅσον θὰ μένετε ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ, ἴσον ποσὸν θὰ λαμβάνετε κατὰ μῆνα.

Ὁ γραφεὺς ἐφέλλισε λέξεις τινὰς συγγνάμης καὶ εὐχαριστιῶν.

— Εἶνε πολὺ !... Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ καταγίνω. . . Νὰ καταστῶ ἐμβριθὴς δικηγόρος καὶ πεπειραμένος. . . Ἐὰ μὲ ὑποχρεώσετε κρατοῦντές με πλησίον ὑμῶν.

Ἐδίπλωσεν ἐν τούτοις τὰ τρία χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔθηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ του μετὰ προφανοῦς εὐχαριστίας.

— Δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ ; ἠρώτησεν.

— Ἀλλ' ὄχι... δὲν θέλω νὰ σὰς ἀφανίσω... πηγαίνετε νὰ δειπνήσετε... εἶνε καιρὸς.

— Καληνύκτα, κύριε.

— Καληνύκτα, φίλε μου.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἡ ὄψις τοῦ νεανίου ἐπαιδρύνθη.

— Τριακόσια φράγκα ! ἐσκέφθη Ἐρχονται εἰς καιρὸν κατάλληλον ! ὦραία δωρεά.

Διέβη μεγάλοις βήμασι τὸν Σηκουάναν, τὴν Βασιλικὴν Γέφυραν, ἔφθασεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, εἰσῆλθεν ἐν τῷ καφεναίῳ τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ ἔλαβε κύπελλον σοκολάτας σκεπτόμενος :

— Ἐὰ προγευματίσω πολυτελέστερον αὔριον τὸ πρωί.

Εἶτα ἀνέβη τὴν δίοδον Μελοδράματος καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκονόμου.

— Τίποτε δι' ἐμέ ; ἠρώτησε.

— Τίποτε, κύριε Γκέρν... ἄ ! ναί ! μία εἰδησις !

— Τί εἰδησις ;

— Σὰς ἦλθε μία εὐμορφη μικρὴ γειτόνισσα.

— Ἄ ! μπά !

— Μία θελκτικὴ νέα ποῦ ἀνέβη τώρα ἐπάνω.

— Ἐπάνω ποῦ ;

— Εἰς τὸ δωμάτιον τὸ παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ σας.

— Ὀνομάζεται ;

— Ἰωάννα Βωδρού.

— Τί κάμνει ;

— Ἐργάζεται εἰς τὸν παρακείμενον δρόμον, εἰς μίαν ραπτρίαν... τῆς Λαύρας.

Ὁ νέος ἐμειδίασεν.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, κύριε Γκωδιῶ, εἶπεν. Εὐχαριστὸν πάντοτε νὰ ἔχη κανεῖς παραπλεύρως του μίαν ὦραϊαν κόρην. Καληνύκτα.

— Καληνύκτα, κύριε Γκέρν.

Ὁ νέος ἀνεριχήθη τὴν κλίμακα ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας, ἀλλ' ἔφθασε πολὺ ἀργά. Ἡ γείτων του εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Εἶχε κλείσει τὴν θύραν καὶ ἔμενεν ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν ἐπίπλων, ἃ τῇ παρέσχεν ὁ ἀγνωστός της προστάτης.

Ἐθαύμαζε τὴν ὀρειχαλκίην κλίνην, τὰ σκεπάσματα, τὰς ἔδρας, τὸν τάπητα, τὰ πάντα.

Οἱ πόθοι της ὑπεροπληροῦντο.

Ἀνοίγουσα τὸ κιβωτίδιον ἔστη ἔκθαμβος.

Τὰ χαρτονομίσματα καὶ ὁ χρυσὸς τῇ ἐνέπνεον δεισιδαίμονα σεβασμόν.

Οὐδέποτε ὑπῆρξε κάτοχος τοιαύτης περιουσίας.

— Ἐὰ τὰ ὑπάγω εἰς τὴν μητέρα μου, ἐσκέφθη, πόσον θὰ χαρῆ !

Τὴν μητέρα της !

Ἐγνώριζε πλέον τώρα ὅτι δὲν εἶχε τοιαύτην.

Νόθος ! ἦτο ἀπλῆ νόθος, ἀνευ οἰκογενείας καὶ ὀνόματος, μόνη ἐν τῷ κόσμῳ

Ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ἐβύθισε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ παραπετάσματα καὶ σιωπηλὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν μεγάλων της ὀφθαλμῶν.

Ἐκ τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἐργαστηρίου ἐλησμόνοι τὴν σκηνὴν τῆς πρωίης, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ ἡμέρα προὔχρει, ἡ ἀνάμνησις τῇ ἐπανήρχετο. Ἐροβεῖτο μὴ ἐπικνευρεθῆ ἀπέναντι τοῦ Βωδρού. Ἡ ἐπιστολὴ ὅθεν τοῦ σωτήρός της ὑπῆρξε δι' αὐτὴν πραγματικὴ λύτρωσις.

Διὰ τόσῳ λεπτῶν λόγων τῇ προσέφερε τὴν εὐεργεσίαν, ὥστε τὴν ἐδέχθη ἀδιστακτικῶς.

Ὁ ξένος αὐτὸς τὴν ἔσωζε δις.

Καὶ ἔπειτα ἐροβεῖτο τὴν συνάντησιν τῶν δύο ἀθλίων τῆς προτερείας.

Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι νέαν θὰ ἔκαμνον ἀπόπειραν, ἐξηρηθισμένοι ἐκ τῆς προτέρας των ἀποτυχίας.

Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἀσυλον, ὃ ἡ τύχη τῇ παρεῖχεν, ἐν ἡ στιγμῇ τόσῳ εἶχεν αὐτοῦ ἀνάγκην.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς της ἐκέρδισε τὴν εὐνοίαν τῶν οἰκονόμων τῆς οἰκίας, διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀφειλείας της.

Ἡ χαρὰ της ἦτο ἀπερίγραπτος. Εἶχε πλέον δωμάτιον ἴδιον ! Ἦτο ἐλευθέρα !

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἀπέμεινεν ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς θέας, ἥτις διηνοίγετο ἐνώπιόν της. Ἰπὸ οὐρανὸν ἕναστρον, κῆποι δενδρόφυτοι καὶ πλήρεις ἀνθέων ἐξετείνοντο τριγύρω οἰκιῶν, αἵτινες ἦσαν μέγαλα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως. Φῶτα διάχρυσα ἐξήρχοντο τῶν ὑψηλῶν παραθύρων, διὰ τῶν λεπτοῦφάντων παραπετασμάτων, καὶ ἐκ τινος δευτέρου ὀρόφου γείτονος οἰκίας, ἡ λαμπρὰ φωταψία ἀνήγγελλεν ἑορτήν.

Ἐνῶ ἠτοιμαζέτο ν' ἀποσυρθῆ, τὸ παράθυρον, τὸ κείμενον παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ της, ἠνοιχθῆ, καὶ νέος τις ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν, μὲ ἔνδυμα οἰκιακόν, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐχαιρέτησε τὴν νεανίδα λέγων αὐτῇ :

— Ὑμεῖς ἐνοικιάσατε αὐτὸ τὸ δωμάτιον ;

Ἦθελε νὰ μὴ δώσῃ ἀπάντησιν, ἀλλὰ τόσον εὐγενὴς ἦτο ὁ τρόπος του, τόσον εὐλαβὴς τὸ ὕφος τοῦ γείτονος, ὥστε ἀπήντησε δειλῶς :

— Ναί, κύριε.
 — Ὁ οἰκονόμος μοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ἀφίξεώς σας. Εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, ἐντιμώτατος...
 — Ἀπὸ πολλοῦ διαμένετε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν;
 — Ἄρ' ὅτου ἤλθον εἰς Παρισίους, δηλαδὴ ἀπὸ πενταετίας... Δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω μέρος καλλίτερον. Ἐργάζεται τις ἡσυχῶς πρὸ αὐτῶν τῶν κήπων. Ἡ βλάστησις τῶν μοὶ ἀναπολεῖ ὀλίγον τὸν τόπον μου.
 — Εἶσθε ἐκ τῶν πεδινῶν μερῶν;
 — Ναί, καὶ ἐκ τῶν ἀγριωτέρων.
 — Πόθεν;
 — Ἐκ τῆς Βρεττάνης, ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τοῦ Μορβιάν.
 — Ἄ!... Καὶ εἰς Παρισίους τί κάμνετε;
 — Ἐπεράτωσα τὰ νομικά μου, ἐτοιμάζομαι πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἵνα κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πρὸς τὸ παρόν, ἐργάζομαι εἰς τινος συμβολαιογράφου. Προσπαθῶ νὰ γίνω ἐνήμερος εἰς ὅλα, ἵνα ἀρχίσω τὸ στάδιόν μου ὑπὸ καλοῦς οἰωνοῦς, εἶνε δύσκολον. Πρέπει τις ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμον του.
 — Ἄλλ' εἶσθε πλούσιος, ἀφοῦ εἶσθε σπουδαστής!
 Ἐκεῖνος ἐγέλασε.
 — Τὸ νομίζετε! Πλούσιος! Τί πλάνη! ὕπῃρξα λίαν οἰκονόμος ἐν ταῖς σπουδαῖς μου καὶ ἐπέφερα τὴν καταστροφὴν εἰς τὸν πτωχόν μου πατέρα! Ἀπέθανεν. Ἐχῶ τὴν μητέρα μου καὶ τὰς δύο μου ἀδελφάς. Πρέπει νὰ ἀνακτήσω ὅ,τι ἀπωλέσθη! Κάτω ἐκεῖ ζῶσι μὲ τὸ τίποτε, ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη δαπάνη κλονίζει τὸν προϋπολογισμόν.
 Ἐξέβαλε στεναγμόν.
 — Ἐπὶ τέλους εἶπε δι' ὀλίγων προσπαθειῶν καὶ διὰ τῆς καρτερίας ἴσως...
 Διεκόπη:
 — Καὶ σεῖς ἐργάζεσθε ἐπίσης;
 — Ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει!
 — Εἰς τι γειτονικὸν κατὰστημα;
 — Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καμβῶν.
 — Δύο βήματα ἀπέχει. Θὰ εἶσθε λαμπρὰ ἐδῶ... Καὶ ἂν λάβετε ἀνάγκην τῶν γειτόνων σας, ἀρκεῖ ἓν σημεῖον νὰ κάμετε, ἐννοεῖται...
 — Εὐχαριστῶ, κύριε.
 Ἐμελλε ν' ἀποσυρθῆ, ὅτε ἐκείνη τὸν ἠρώτησεν:
 — Ἐχουν καμμίαν ἐορτήν;
 — Ποῦ;
 — Κάτω ἐκεῖ, ἀπέναντι...
 — Φαίνεται
 — Ὁρατὸν διαμέρισμα.
 — Ἦτο ἀκατοίκητον. Εἶνε παράρτημα γειτονικῆς οἰκίας. Τὸ ἐπιπλώσαν' οἱ τεχνίται ἔκαμον ἀρκετὸν θόρυβον ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν διὰ τὸν καλλωπισμόν του.
 — Γνωρίζετε ποῖος διαμένει ἐκεῖ;
 — Ὁ οἰκονόμος μοὶ ὠμίλησε περὶ μιᾶς χορευτρίας... τῆς Ροζέλλης.
 — Εἶπετε;...
 — Εἶπον τῆς Ροζέλλης... Ἰταλίδος, ἡ ὁποία χορεύει εἰς τὸ Ἐδὲμ καὶ κάμνει κρότον πολὺν ἀπὸ τινος ὡς ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς ἰδίως... Λέγουν ὅτι δὲν στερεῖται καὶ τέχνης.
 — Τὴν εἶδετε;
 — Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν ἐξώστην τῆς, ὅπου θὰ ἠδύνασθε καὶ σεῖς νὰ τὴν ἐβλέπετε. Ἐχει κάτι τι, τὸ ὁποῖον σας ὁμοιάζει. Θὰ σας ὑπέθετέ τις δύο ἀδελφάς... Ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ διαίτημά της.
 — Καὶ εἰς τὸ θέατρον;
 — Τὰ μέσα μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπουν.
 — Εἶνε νέα;
 — Νεαρωτάτη. Δεκαοκτῶ ἕως εἴκοσιν ἐτῶν.
 — Λέγετε ὅτι εἶνε Ἰταλίς;

— Τὸ ὑποθέτω... τὸ ὄνομά της τὸ δεικνύει. Καληνύκτα, γείτων.

— Καληνύκτα, κύριε.

Ὁ γείτων ἔκλεισε τὸ παράθυρον. Ἡ Ἰωάννα ἔπραξε τὸ αὐτό. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐνεκαινίαζε τὴν κλίνην της καὶ, μετὰ στιγμὴν ρεμβασμοῦ, παρεδόθη εἰς βαθὺν ὕπνον.

Ὁ ἕτερος δὲν ἐκοιμάτο.

Ἀφοῦ ἀνέπνευσεν ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα καὶ ἱκανοποίησε τὴν περιέργειάν του, συνδιαλεχθεὶς ἐπ' ὀλίγον πρὸς τὴν νεάνιδα, ἣν ἡ τύχη ἔθετε πλησίον του, ἐκάθησε πρὸ μικρᾶς τραπέζης, γεμούσης βιβλίων καὶ χαρτίων, ἀπέναντι ξυλίνης βιβλιοθήκης ἀβαφοῦς, ἐστηριγμένης ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἔγραφεν:

« Ἀγαπητὴ μητέρα,

» Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σου ἐπιστολήν. Γνωρίζεις ὅτι αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι μου εἶνε ἐκεῖναι, καθ' ἃς λαμβάνω εἰδήσεις ἐκ μέρους σας.

» Ἀδιαλείπτως ἔχω πρὸ ἐμοῦ τὴν πτωχήν μας κατοικίαν καὶ τοὺς κατοίκους της, σὲ καὶ τὰς δύο προσφιλεῖς μου ἀδελφάς, τὴν Ὑθόννην καὶ τὴν Μαρίαν Λουίζαν.

» Ἄ! πόσον σας ἀγαπῶ! πόσον εὐχαριστῶς θὰ διήνυον μαζί σας τὸν βίον, ἂν ἡ καταστροφὴ ἡμῶν δὲν μοὶ ἐπέβαλλε τὸ ν' ἀπομακρυνθῶ καὶ δημιουργήσω στάδιον καὶ μέσα πορισμοῦ χρημάτων.

» Ἐπέτυχον τὴν θέσιν μου σήμερον τὸ πρωτ.

» Ὁ υἱός σου εἶνε διδάκτωρ.

» Θὰ σοῦ τὸ ἔγραψον ἐνωρίτερον, ἀλλὰ μὲ ἠμπόδισεν ἐργασία τοῦ συμβολαιογράφου, ἣν προετίμησα ὅπως δυνηθῶ νὰ σας παράσχω μικρὰν τινὰ συνδρομήν.

» Ὁ συμβολαιογράφος μου εἶνε καρδία εὐαίσθητος καὶ γενναῖα.

» Ἐμάντευσε φαίνεται τὴν πτωχίαν μου, μεθ' ὅλον τὸ κόσμιον ἐξωτερικόν μου. Εἶνε λίαν ὀξυδερκής καὶ οὐδὲν τῷ διαφεύγει.

» Ἐπέστρεψα. Εἶνε δεκάτη καὶ ἡμίσεια.

» Ἐδείπνησα κακῶς μὲ κύπελλον σοκολάτας, διότι τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν κλειστά. Ἄλλ' εἶμαι εὐτυχής.

» Διατί; Τὸ ἀγνοῶ!

» Ὁ θάλαμός μου εἶνε ὡς πάντοτε πενιχρὸς μὲ τὰ ξύλινα του ἐπιπλα καὶ τὰ δύο πρόστυχα καθίσματα καὶ τὸν ὠρατὸν ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ σταυρόν, τὸν ὁποῖον μοὶ ἔδωκε καὶ ὅστις ἀποτελεῖ τὸ μόνον κόσμημα τοῦ μοναχικοῦ μου κελλίου· ἀλλ' αἰσθάνομαι ἄκραν ἄνεσιν, ὑπερβάλλουσαν ὑγείαν καὶ θάρρος καὶ προβλέπω μέλλον αἴσιον διὰ πάντας ἡμᾶς.

» Ὅχι διότι ἀνηγορεύθην διδάκτωρ τῆς νομικῆς!

» Πολλάκις εἶχον ἀποθαρρυνθῆ, ἐκμηδενισθῆ ἐντὸς αὐτῶν τῶν Παρισίων, ὅπου αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν τόσον μακρὰν σας.

» Σήμερον τὸ πᾶν μοὶ προσμειδῶ.

» Μίαν μόνην λύπην ἔχω, ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν ζῆ πλέον, ἵνα ἀπολαύσῃ τῶν ἐπιτυχιῶν μας, ἐὰν τὸ μέλλον μας ἐπιφυλάσσει τοιαύτας!

» Διατί ὁ τραπεζίτης ἐκεῖνος μας κατέστρεψε;

» Μικρὰ μὲν ἦτο ἡ περιουσία μας, ἀλλ' εἰς Βρεττάνην ζῆ τις μὲ τόσον ὀλίγα εἰσοδήματα!

» Αἱ δεκαοκτῶ χιλιάδες φράγκων, αἵτινες μᾶς ἀπομένουν, εἶνε τοῦ λοιποῦ ἰδικαί σας. Σκέπτομαι, μητέρ μου, ὅτι ἐπαρκῶ μόνος εἰς τὰς ἀνάγκας μου!

» Ὁ κύριος Ἀρδουίνος μοὶ ἔδωκε πρὸ μικροῦ τριακόσια φράγκα. Παρόμοιον ποσὸν θ' ἀπολαμβάνω κατὰ μῆνα, ἐφ' ὅσον θὰ μένω παρ' αὐτῷ. Εἶνε τύχη λαμπρὰ! Καὶ ἀργότερον θὰ μὲ προστατεύσῃ. Μοὶ τὸ ὑπεσέθη.

» Διὰ πᾶσαν μέλλουσαν τυχὸν νὰ παρουσιασθῇ ὑπόθεσιν, θὰ δύναμαι νὰ ἐνοικιάσω διαμέρισμα.

» Ὁ κύριος Δεσάρμ, ὁ ἀρχαῖός μου πατέρων, μ' εὐνοεῖ

ἐπίσης καὶ αὐτὸς καὶ θὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, εἶμαι σχεδὸν περὶ τούτου βέβαιος.

• Ἴδου ἐλπίδες, ἀγαπητὴ μητέρα. Εἶπέ το εἰς τὰς ἀδελφάς μου. Ἄς εὐχηθῶσιν ὀλίγον δι' ἐμὲ καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν.

• Βοηθῶ ὅσον δύναμαι ἐμαυτὸν! Ἦθελον καὶ ὁ Θεὸς νὰ μοῦ ἦνε ἐπίσης βοηθός, ἀλλὰ τόσας ἔχει ἀπαιτήσεις, ὥστε ἀμφίβολον ἂν πάραυτα θὰ εἰσηκούμην.

• Εὐρίσκεεις ἐντὸς τῆς παρουσίας διακόσια φράγκα. Εἶνε ἐκ τῆς προσφοράς τοῦ κυρίου Ἀρδουίνου.

• Μὴ ἀνησύχει δι' ἐμέ. Περνῶ κάλλιστα.

• Δὸς αὐτὰ εἰς τὴν Μαρίαν Λουίζαν καὶ τὴν Ὑβόννην, διὰ νὰ κατασκευάσωσι φορέματα, διότι εἶνε πενιχρῶς ἐνδεδυμένοι καὶ αἱ κόραι τοῦ βαρῶνου Γκέρν εἶνε ὑπόχρεοι νὰ τηρῶσι τὴν θέσιν των ἐν τῷ χωρίῳ!

• Οἴμοι!

• Σὰς ἀσπάζομαι καὶ τὰς τρεῖς τρυφερῶς.

• Ὁ σεβόμενός σε υἱός

• ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΚΕΡΝ.

Ἄσπερ ὁ φάκελλος ἔφερε ἐπιγραφὴν:

• Κυρίαν βαρωνίδα Γκέρν, κατοικίαν Γκέρν, διὰ τοῦ Ποντιβὺ (Μορβιάν).

ΙΑ'

Ἐπάνοδος.

Τὸ ὄχημα ἔστη.

Ἡ Λευκὴ κατέβη καὶ κατηυθύνθη εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ἐλκυομένη ὑπὸ ἀνωτέρας καὶ μυστηριώδους δυνάμεως.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λόγων τοῦ Γεωργίου Δαβιδσωνος ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἠττηθεῖσαν, ἠναγκασμένη νὰ ὑπακούῃ. Μόλις πρὸς στιγμὴν ἔσχε τὴν ἰδέαν τοῦ ν' ἀντιστῆ, νὰ διχασῶσιν τὴν τιμὴν τῆς ἀπὸ τῶν ἐνδεχομένων κακολογιῶν τοῦ κόσμου.

Ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἠρνεῖτο βραχεῖαν συνδιάλεξιν πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπὸ τόσο χρόνου ὑπέφερεν ἐξ αἰτίας τῆς, ὅστις τὸ πᾶν ἐγκατέλιπεν ἵνα φύγῃ, ἐπειδὴ αὕτη τὸ διέταττεν. Ἐὰν αὐτὸς τῶρα διέταττε, δὲν ἦτο δίκαιον τὸ πρᾶγμα;

Καὶ ἔπειτα δὲν ἦτο ἐλευθέρῃ; Τί ἐσήμαινε δι' αὐτὴν ὁ σύζυγος, ὃν ἔβλεπεν εἰς τὴν τράπεζαν ὡς συμπότην, ὅστις ἀπέρχεται μετὰ τὸ συμπόσιον, ὡς παράσιτος τέλος ἀποζῶν δι' ἐξόδων τῆς καὶ λαβόντα ἐξ αὐτῆς τὴν περιουσίαν καὶ ὄχι τὴν γυναῖκα, τὸ χρῆμα καὶ ὄχι τὴν καρδίαν;

Ἐὰν ὑπάρχῃ πρᾶγματι ὑπνωτισμός, ὑπάρχῃ ἐν τῷ ἔρωτι. Ὁ ἔραστής ἀσκεῖ ἀκαταμάχητον ἐπιρροὴν ἐπ' ἐκείνης, ἥτις παραδίδεται εἰς αὐτόν.

Ἡ Λευκὴ ἠγάπα τὸν Δαμβέρτον. Οὐδέποτε ἔπαυσεν ἀνήκουσα εἰς αὐτόν. Μόνον αἰσθηματικῆς παρενετίθετο μετὰ αὐτῶν, ἀλλ' ἢ πρὸς αὐτὸν λατρεία τῆς ἔμενεν ἀπὸ εἰκοσαετίας ἢ αὐτῆ.

Πολλοὶ τὴν παρεκινῶν νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀπιστὸν σύζυγον. Πολλοὶ ἐπωφθαλμίων, ὅτε μόνη καὶ μελαγχολικῆ διήρχετο ἐφ' ἀμάξης τὸ Δάσος, μὲ τὴν χάριν τῆς ὡς γυναικὸς νεαρᾶς, ὠραίας καὶ πλουσίας. Ἐκείνη οὐδὲ κἂν τοὺς ἔβλεπε, πάντοτε ἀφωσιωμένη εἰς τὸ παρελθόν τῆς, ὅποθεν δὲν ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τὴν σκέψιν τῆς.

Ἄλλ' ἐὰν ἀπαξ ἔσφαλεν ἐν τῇ νεανικῇ τῆς ἀπειρίᾳ, δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ ἐκ δευτέρου ἔστεργεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὅποια αὕτη ἦτο, μὲ τὰς μονώσεις καὶ τὰς πικρίας τῆς.

Ἡ δεινρόφυτος διόδος ἦτο σχεδὸν ἔρημος.

Οἱ διαβάται εἶχον ἀποσυρθῆ.

Ὁ δίφρος τοῦ Γεωργίου Δαβιδσωνος ἐστάθμευε παρὰ τὸ ἄκρον τῆς διόδου.

Ἡ Λευκὴ τὸν εἶδε σπεύδοντα πρὸς συνάντησίν τῆς.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε, σύρων τὸν βραχίονα τῆς κομῆσης ὑπὸ τὸν ἰδικόν του.

Καὶ τὴν ἀπέσυρεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Μὲ διατάξατε νὰ ἔλθω, εἶπεν. Ὄφειλον ἀναμφιβόλως ν' ἀπεποιούμην. Ἴδου με... Τί ἔχετε νὰ μοι εἴπετε;

— Τόσα πράγματα!

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους!

Διήνυσε βήματα τινα, χωρὶς νὰ εὖρῃ λέξιν, καὶ αἰφνιδίως:

— Λευκὴ, ὑπέλαβε, πρὸ παντὸς ἄλλου ἔχω τι νὰ σοῦ ἐρωτήσω.

— Περὶ τίνος;

— Ἦθελον νὰ ἐμάνθανον, ἐὰν εἴσθε εὐτυχής!

— Ἐγώ!

— Ναί, σεί!

— Ὅχι!

— Μοὶ τὸ εἶχον εἶπει... δὲν ἤθελον νὰ τὸ πιστεύσω!

— Διατί;

— Ὁ γάμος αὐτὸς ἐν τούτοις δὲν ἐγένετο κατὰ συναίνεσίν σας;

— Τφόντι. Ἄλλὰ τότε δὲν ἐγνώριζον τί ἐπραττον καὶ ὑφίσταμαι τὰς συνεπειάς.

— Πῶς!

— Θὰ σοῦ ἐκθέσω ἐλευθέρως τὰ πάντα, ἵνα μὴ ὑπάρχῃ παρεξήγησίς τις μεταξὺ μας. Πᾶσα πλάνη θὰ ἦτο ἀναξία ἡμῶν.

• Γεώργιε, ἐφύγετε. Ἐμενον μόνη μετὰ τῆς δουκίσσης. Διετέλουν ὑπὸ τὸ βάρος μαύρων ἰδεῶν... Τὰ τέκνα μου... τὰ τέκνα μας... εἶχον ἀποθάνει δύο λατρευταὶ μικραὶ κόραι, δύο ἀγγελοὶ, τοὺς ὁποίους δὲν παύω τοῦ νὰ κλαίω.

• Μοὶ ἐπεστρέψατε τὸν λόγον μου, τὸ ὅποῖον ἦτο ἔνδειξις τῆς μεγάλης πρὸς με περιφρονησεως... Ἡ μᾶμμη μου μὲ παρέλαβεν εἰς Ἰταλίαν. Ἐκεῖ συνητησάμεν τὸν κύριον Βωνοᾶζ. Πῶς τοῦτο συνέβη; Ἄγνοῶ, ἀλλὰ κατέκτησε τὴν εὐνοίαν τῆς δουκίσσης, ἢ ὅποια ἐν ἀρχῇ ὀλίγην τῷ ἔδιδε σημασίαν. Πάραυτα κατέστη ἡ ἐνθερμότερα του προστάτρια... Τί σοῦ ἔλεγον;...

• Ἐπάλαισα δεκαοκτὼ μῆνας. Ἠλπίζον πάντοτε ὅτι θὰ ἐλάμβανον εἰδήσιν τινα, ἢ ὅποια θὰ ἐνεδυνάμωνε τὴν ἀντίστασίν μου πρὸς πᾶν τὸ περὶ ἐμέ. Κατὰ βαθὸς ἠσθάνομην ὅτι τὰ πλοῦτη μου κυρίως εἴλκυον τὸν κύριον Βωνοᾶζ.

• Ἀδιαφοροῦσα πλέον διὰ τὸν ἔρωτα, δὲν ἤθελον καὶ ν' ἀγαπῶμαι. Ἐν τούτοις ἐπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθην ἵνα ἀπομακρύνω τὸν κόμητα...

• Εἶνε ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ σοῦ ὁμολογήσω; Τῷ ἔδωκα συνέντευξιν εἰς Ζονσέρην, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν τέκνων μου καὶ τῷ ἐξωμολογήθην τὰ πάντα, τὸ σφάλμα μου καὶ τὰς συνεπειάς του...

• Τῷ ἀπεκάλυφα ἔτι — ἔπρεπε νὰ τὸ ἀπεσιώπων, Γεώργιε, — ὅτι ἡ καρδία μου δὲν ἦτο ἐλευθέρῃ! Μοὶ ἀπήντησε μετὰ τινος λεπτότητος, ὅτι ἀνελάμβανεν οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον νὰ κάμῃ ποτὲ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ὑπαινιγμὸν καὶ ὅτι θὰ περιέμενε τὴν θεραπείαν μου...

• Τὸ ἀνελάμβανεν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του!

• Ὁ γάμος ἐτελέσθη ὑπὸ ὄλους τοὺς θλιβεροὺς αὐτοὺς οἰωνοὺς καὶ συνήνεσα καταπεπονημένη, ἀηδιάζουσα τὴν ζωὴν, μόνον πόθον ἔχουσα, τὸ νὰ ἐπανεύρισκον τοὺς ἀγγέλους μου!

• Ἴσως δὲ ὁ κύριος Βωνοᾶζ κατάρθου νὰ μὲ κατέκτα... Τίποτε, βλέπεις, δὲν ἀποκρύπτω! Ὁ χρόνος, τφόντι, εἶνε τὸ φάρμακον πολλῶν διωγῶν!

• Ἀπὸ πρώτης ἡμέρας, ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας, ἔσχον ἐνδείξεις περὶ τῆς προδοσίας του, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς μηδαμινότητος τῶν αἰσθημάτων του!

• Πᾶς δεσμὸς ἀπεκόπη μετὰξὺ μας.

• Ἄβυσσος μᾶς ἀπεχώρησεν ἀλλήλων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Πρὸ τῶν ταγμάτων τρέχουν συνεχῶς ἀξιωματικοὶ ἑφιπποὶ. Ἐκαστος ταγματάρχης φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους ἢ ἐπὶ τοῦ ἑφιππίου κόσμημά τι τῆς ἀρεσκείας του. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διέρχεται ἀγγελιαφόρος τις ἑφιππος, ὅστις δὲν εἰξεύρει τις εἰς ποῖον σῶμα ἀνήκει.

Βλέπει τις γαλόνια ἐπὶ τῶν βραχιόνων, ἐπὶ τῶν ὤμων, περὶ τὸν λαιμόν, ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, μάλλινα. Μετάλλια καὶ σταυροὺς τόσον πυκνὰ τοποθετημένους τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τῆς ζώνης, ὥστε νὰ καλύπτεται τὸ ἥμισυ τοῦ στήθους. Χειρίδας ὄλων τῶν χρωμάτων τῆς Ἰριδος. Σπάθας, ξίφη, ξιφίδια, πιστόλια, περιστροφικὰ κρᾶμά τι, τέλος πάντων, ὄλων τῶν στολῶν καὶ ὄλων τῶν ὄπλων ὄλων τῶν στρατῶν, ποικιλίαν ἱκανὴν νὰ κουράσῃ δέκα ἐπιτροπὰς ἐκ τῶν διοριζομένων πρὸς διακονίαν τῶν στρατιωτικῶν στολῶν, σύγχυσις ζαλιζοῦσαν τὴν κεφαλὴν.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐὰν ἦσαν δώδεκα ἢ δεκατέσσαρα τάγματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκλέγον τὴν ἰδίαν στολὴν ἢ τὴν ἡναγκασμένον νὰ διαφέρῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τῶν ἄλλων.

Διψοῦντο ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, ὅστις ἐπίσης εἶχε στολὴν τινα φανταστικὴν.

Ἦσαν περίπου ὀκτὼ χιλιάδες ἄνδρες.

Τὴν ὀριζομένην ὄραν ἔκτακτος κίνησις ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου καὶ ὀξείαι ἤχοι σκληρῶν ἀνήγγειλον τὴν ἀριζίν τοῦ βασιλέως.

Ὁ Δὸν Ἀμεδατος ἔφθασεν ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀλκαλά ἑφιππος, φέρων στολὴν στρατηγοῦ, μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα, λευκὴν περισκελίδα, καὶ στολὴν ἐν εἶδει οὐραῆς χελιδῶνος, ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ἠκολούθουν ἐν πυκνῇ τάξει στρατηγοὶ, ὑπασπισταί, ὑπὲρταί με στολὰς ἐρυθρᾶς, λογχόφοροι, θεωρακοφόροι, φρουροί.

Ἀφοῦ διέτρεξεν ὀλόκληρον τὸ μέτωπον τοῦ στρατοῦ, ἀπὸ τὸ Prado μέχρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀτόχα ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ καὶ σιωπηλοῦ πλήθους, ἐπανῆλθε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀλκαλά. Ἐνταῦθα ἀνέμενε πληθὺς ἀνθρώπων, αἵτινες ἐκυμάτιζον καὶ ἐθορύβουν ὡς θάλασσα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἐπιτελεῖον αὐτοῦ ἔστησαν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, ἔχοντες τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν πρόσοψιν, τὸ δὲ ἵππικόν μετὰ πολλοῦ κόπου κατῴρθωσε νὰ κενώσῃ ὀλίγον χῶρον διὰ τὴν παρέλασιν τῶν ταγμάτων.

Παρήλασαν κατὰ διμοιρίας. Ἐκάστη διμοιρία διερχομένη, εἰς τι νεῦμα τοῦ διοικητοῦ, ἐκραύγαζε: — Viva el Rey! Viva don Amadeo primero! (Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Ζήτω Δὸν Ἀμεδατος ὁ πρῶτος!)

Ὁ πρῶτος ἀξιωματικὸς ὁ ζητωκραυγᾶς ἔσχεν ἀτυχὴν ἰδέαν. Αἱ αὐθόρμητοι ζητωκραυγαὶ τῶν πρώτων ἐχρησίμευσαν ὡς ὑποχρεωτικὸν παράδειγμα δι' ὄλους τοὺς ἄλλους καὶ ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸ κοινὸν νὰ ἐκλαμβάνῃ τὴν μεγαλειτέραν ἢ μικροτέραν δύναμιν καὶ ἀρμονίαν τῶν φωνῶν ὡς σύνθημα πολιτικῆς διαδηλώσεως.

Διμοιρίαί τινες ἐζητωκραυγάζον τόσον βραγχνὰ καὶ συντόμως, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀκούει ἀσθενεῖς ζητοῦντας βοήθειαν· τότε τὸ πλῆθος ἐξερρήγγυτο εἰς γέλωτας.

Ἄλλαι διμοιρίαὶ ἐκραύγαζον ἀγρίως καὶ ἰσχυρῶς, καὶ τότε αἱ κραυγαὶ τούτων ἐξελαμβάνοντο ὡς ἐκδήλωσις ἔχθρας κατὰ τῆς δυναστείας.

Πολλὰ καὶ ποικίλα ἐλέγοντο μετὰ τῶν περὶ ἐμὲ εὐρισκομένων. Τίς ἔλεγε: — Τώρα ἔρχεται τὸ δεινὸν τάγμα, εἶνε τάγμα δημοκρατικῶν, θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν θὰ φαναίξῃ. — Τὸ τάγμα δὲν ἐκραύγαζε: τὸ κοινὸν ἔβηχεν. Ἐτερός τις ἔλεγεν:

— Εἶνε ἐντροπή, εἶνε ἔλλειψις ἀνατροφῆς· καὶ ἐμὲ ὀλίγον μου ἀρέσει ὁ Δὸν Ἀμεδατος, ἀλλὰ σιωπῶ καὶ τὸν σέβομαι.

Συνέβη καὶ ἕρις τις. Νεανίας τις ἐζητωκραύγασε μὲ φωνὴν ἐμπαικτικὴν, εἰς caballero τὸν ἀπεκάλεσεν ἀναιδῆ, ἐκεῖνος ὠργίσθη, ἤγειραν ἀμφοτέροι τὰς χεῖρας, ἀλλὰ τρίτος τις τοὺς ἐχώρισε.

Μεταξὺ τάγματος καὶ τάγματος διήρχοντο πολῖται ἑφιπποὶ· τινὲς δὲν ἐχαιρέτιζον, ἐν τούτοις παρετήρουν τὸν βασιλέα, τότε δὲ ἠκούοντο μετὰ τῶν πλήθους διάφοροι φωναί, ὡς muy bien καὶ mal criado (πολὺ καλὰ καὶ κακοανατετραμμένος).

Ἄλλοι θέλοντες νὰ χαιρέτισουν δὲν ἐχαιρέτιζον ἐκ φόβου, καὶ διέβαινον μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ πρόσωπον πορφυροῦν.

Τοῦναντίον δὲ ἄλλοι μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρουν τὸ θέαμα ἐκεῖνο, ἐξεδήλουν θαρραλέως, εἰς τὸ πείσμα ὄλων τὸν κατέχοντα αὐτοὺς ἀμεταίσιμον, διαβαίνοντες μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ παρατηροῦντες ὅτε μὲν εὐλαβῶς τὸν βασιλέα, ὅτε δὲ ἀγερῶχος τὸ πλῆθος.

Ὁ βασιλεὺς ἔμεινεν ἀκίνητος μέχρι τέλους τῆς παρελάσεως μὲ ἀμεταβλητὸν ἔκφρασις ἀταράχου ὑπερηφανείας. Τοιοῦτοτρόπως ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις.

Αἱ ταυρομαχίαι.

Τὴν 31 Μαρτίου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεάτρου τῶν ταυρομαχιῶν. Ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον λεπτομερῶς περὶ αὐτῶν διότι ἀξίζει ὁ κόπος.

Ὅστις ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν τοῦ Βαρρέττη, ἄς ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ἀνέγνωσε τίποτε.

Ὁ Βαρρέττης δὲν εἶδεν ἢ τὰς ταυρομαχίας τῆς Λισαβώνης, αἵτινες συγκρινόμεναι πρὸς τὰς ταυρομαχίας τῆς Μαδρίτης εἶνε παιγνίδια παιδιῶν.

Ἡ ἔδρα τῆς τέχνης εἶνε ἡ Μαδρίτη. Ἐδῶ οἱ μεγάλοι τεχνίται, ἐδῶ τὰ πολυτελῆ θεάματα, ἐδῶ οἱ πεπειραμένοι θεαταί, ἐδῶ οἱ ἀπονέμοντες τὴν δόξαν δικασταί. Ὁ Κίρκος τῆς Μαδρίτης εἶνε τὸ θέατρον τῆς Σιάλας ἐν τῇ ταυρομαχικῇ τέχνῃ.

Τὰ ἐγκαίνια τῶν ταυρομαχιῶν ἐν Μαδρίτῃ, εἶνε σπουδαιότερα μιὰς ὑπουργικῆς μεταβολῆς.

Ἐνα μῆνα πρὶν ἐδημοσιεῦθη καθ' ὅλην τὴν Ἰσπανίαν ἢ περὶ τούτου ἀγγελία. Ἀπὸ τῶν Γαδεΐρων μέχρι τῆς Βαρκελώνης, ἀπὸ τῆς Βιλβάου μέχρι τῆς Ἀμερίας, εἰς τὰ μέγαρα τῶν μεγιστάνων καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν, ὀμιλοῦν περὶ τῶν ταυρομαχιῶν καὶ περὶ τῆς γενεᾶς τῶν ταύρων. Οἱ πτωχοὶ ἀκμουν οἰκονομίας διὰ νὰ ἐμπορέσων νὰ προμηθευθοῦν καλὴν θέσιν ἐν τῷ Κίρκῳ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν. Οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες ὑπόσχονται εἰς τὰ τέκνα των, ἂν εἶνε ἐπιμελῆ, νὰ τὰ ὀδηγήσουν ἐκεῖ.

Οἱ ἐρασταὶ ὑπόσχονται τὸ ἴδιον εἰς τὰς ὠραίας των Αἱ

ἐφημερίδες ἐπιθεβαιώνουν ὅτι ἡ περίοδος προμηνύεται ἔκτακτος.

Οἱ ταυρομάχοι, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐργολάβος ἔκλεισε συμφωνίαν, καὶ οἱ ὅποιοι ἔφθασαν ἤδη ἐν Μαδρίτη, δακτυλοδεικτοῦνται.

Διαδίδεται ὅτι οἱ ταῦροι ἔφθασαν, ἄλλοι διατείνονται ὅτι τοὺς εἶδον, ἄλλοι τρέχουν τὰ τοὺς εἶδουν. Εἶνε ταῦροι ἐκ τῶν ἀγγελῶν τοῦ δουκὸς τῆς Βεράγουας, τοῦ μαρκησίου δὲ λα Μέρθεδ, τῆς ἐξοχωτάτης κυρίας χήρας Βιλλασέα, ταῦροι θαυμασίοι, ἀτρόμητοι.

Τὸ γραφετόν, ἔνθα ἐγγράφονται οἱ συνδρομηταί, ἀνοίγει τὰς πύλας του, τρέχουν ἐν συρροῇ οἱ φιλόταυροι, εἰ ὑπηρεταὶ τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν. οἱ μεσίται, οἱ ἐπιφορτισμένοι ἐκ μέρους τῶν ἀπόντων φίλων.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ ἐργολάβος εἰσέπραξε πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, τὴν δευτέραν τριάκοντα, ἐν μιᾷ ἑβδομάδι ἑκατόν.

Ὁ Φρασκούελοσ, ὁ περίφημος matador, ἔφθασεν ἐπίσης ἔφθασαν ὁ Κοῦκος καὶ ὁ Καλδερὸν. Ὅλοι εἶνε παρόντες Ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι! Χιλιάδες ἀνθρώπων δὲν ὀμιλοῦν περὶ ἄλλου. Αἱ κυρίαὶ ὀνειρεύονται τὸν Κίρκον, οἱ ὑπουργοὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου πλέον σκέπτονται, οἱ πτωχοὶ ἐργάζονται δὲν καπνίζουσι πλέον τὸ cigarrito διὰ νὰ οἰκονομήσουσι ὀλίγα χρήματα διὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως.

Ἔρχεται τέλος ἡ παραμονή. Τὸ σάββατον ἀπὸ τῆς πρωίας, πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐν τινὶ ἰσογείῳ δωματίῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλκαλά ἀρχεται ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων. Προτοῦ ἀκόμη ἀνοίξη ἡ θύρα, πλῆθος λαοῦ συνωθεῖται πρὸ ταύτης, κραυγάζον, συνθλιβόμενον, ἀλληλοτυπτόμενον.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Α'

Ἡ δεσποινὶς Σουλβίνα δ' Οὔτρεβάλ κατῴκει εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Recollets, ἐν μικρᾷ οἰκίᾳ, τὴν ὁποίαν οἱ ὑψηλοὶ τῆς μητροπόλεως πύργοι, περιέβαλλον διὰ τῆς σκιάς των.

Καταβεβλημένη, ἐρρυτιδωμένη, μὴ ἔχουσα πλέον εἰμὴ τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν ἵνα σύρῃται ἀπὸ μιᾶς καθέδρας εἰς ἄλλην, διήρχετο τὰς ὥρας τῆς συνδαυλιζουσα τὴν πυρὰν διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τῆς, παραδεδομένη εἰς γλυκεῖς καὶ ἀορίστους ρεμβασμούς, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ παρελθὸν ἐπανήρχετο εἰς τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἀκούουσα πρᾶσινον ψιττακόν, ἐπαναλαμβάνοντα ἀκαταπαύστως διὰ τῆς λεπτῆς καὶ ἑρρίνου φωνῆς του τὰς αὐτὰς φράσεις.

Δὲν ἐπεθύμει καμμίαν εὐτυχίαν.

Δὲν εἶχε κανένα πόθον καὶ περιέμενε τὸ τέλος τῆς με ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν.

Οὐδὲν ὠρολόγιον ἐσήμαινε τὴν βραδείαν παρέλευσιν τοῦ χρόνου ἐν τῇ σιωπηλῇ αἰθούσῃ τῆς.

Μόνη εἰς τὸν κόσμον, μὴ μετρώσα πλέον τὰ ἔτη, τὰ ὅποια προσετίθεντο εἰς τὸ παρελθὸν καὶ τὴν ἔθραυον διὰ τοῦ βάρους των, ἡ γεροντοκὸρη περιορίζετο εἰς τὴν συν-

τροφίαν τῆς ὑπηρετρίας τῆς, γράϊας σχεδὸν ὅσον καὶ αὐτή, καὶ δυστυχῶς τινος γέροντος, ἱππότου τῆς Μελίτης, ὅστις τὴν ἐλάτρευε ποτε, ὅτε ἔμενεν ἐν Qoblentz, ἐκαστὴν δὲ ἐσπέραν, ὡς εὐσεβῆς, πορευόμενος ν' ἀπαγγείλῃ εὐλαβῶς τὴν ἐσπερινὴν ἀκολουθίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μετέβαινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου τῆς πόλεως, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου καὶ συρόμενος μετὰ δυσκολίας, ἵνα πῆν τὸ τέτον καὶ παίξῃ φαρασί.

Οἱ δύο οὗτοι πρόγονοι, εἶχον συνάψει εἰλικρινῆ καὶ εἰρηνικὴν φιλίαν, γλυκυτέραν τῆς εὐωδίας τῶν εὐαίσθητων τοῦ χειμῶνος ρόδων, ὧν τὰ φυλλορροοῦντα ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ κλονισμῷ πέταλα, ἀποπνέουσι χιόνα. Οὐδέποτε ἐμᾶλλον. Εἶχον μετὰ τῶν συκινητικῶν καὶ σχεδὸν παιδικῶν λεπτότητας. Ἡ Σουλβίνα εἶχε πληρώσει τὴν μικρὰν κατοικίαν τοῦ κυρίου Νοβρικοῦρ διὰ διαφόρων κοσμημάτων, συμβολικῶν κεντημάτων, καὶ αἰσθητικῶν εἰκόνων ἀρχαίου συρμού. Ὁ ἱππότης ἐστερεῖτο ἰσπανικοῦ καπνοῦ, ὠκονόμενος ὑπομονητικῶς τὸ μικρὸν εἰσόδημά του, ἵνα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φέρῃ πρὸς τὴν φίλην του δέσμην ἰων ἢ σακκιδίων ἀμυγδαλῶν, τὰ ὅποια ἔροκάνιζον ὁμοῦ διὰ τῶν συντετριμμένων ὀδόντων των.

Β'

Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐβλεπέ τις ὑπὸ τὰς κιτρίνας ἀκτίνας, τῆς λυχίας, νὰ ἴδῃ τὰς σκιάς των φριττούσας ἐπὶ τῶν τοίχων, τοὺς ὀστεώδεις δακτύλους των ταλαντευομένους ὅπως ρίψωσι τὰ χαρτῖα καὶ διορθώσωσι τὰ γλιστρῶντα εἰς ἕκαστον κίνημα ὀμματουᾶλιά των.

Ὁ ἀτμὸς τοῦ τελου ὑψοῦτο ὑπεράνω τῶν κυπέλων

Ἐσκέπτοντο σοβαρῶς, ἐδίσταζον, ἐμέτρων ἡμιφῶνως τοὺς πόντους, ἐνεψυχούντο, ἐξύπνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐν τῇ νάρκῃ των ἔβλεπον τὰς εἰκόνας νὰ χορεύωσι διὰ τῶν κουρασμένων ὀφθαλμῶν των. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου, ὁ ἱππότης ἐπλησίαζεν ἀπλοικῶς τὸ κάθισμά του, ἐφλυάρει, ἐρριψοκινδύνευεν ἀπευθύνων χάριεσαν φιλοφρονησιν—διὰ τὸ ἀρωμα τῆς πούδρας ἢ τὸ χρῶμα τῶν ταινιῶν—ἐκλινεν, ἠσπάζετο τὰς περιχειρίδας, τὰς ὁποίας ἡ δεσποινὶς δ' Οὔτρεβάλ τῷ ἀφινεν, ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν. Τῇ ἔλεγε δὲ με γλυκεῖαν φωνῆν:

—Ἐνθυμεῖσαι, καρδιέ μου, πόσον σκληρὰ ποῦ ἦσουν εἰς ἐμέ;

Ἐκείνη ἐστέναζε μόνον, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, καὶ ἀνεπόλουν τότε τὸ παρελθόν, τὴν νεότητά των, τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ καρδίαι των ἔπαλλον σφοδρῶς.

Ἐνεθυμοῦντο τὰς ψυχρὰς πόλεις τῆς Γερμανίας, ἔνθα ἔτρεμον ὑπὸ τοῦ ψύχους, τὰς ἀνωφελεῖς μάχας, τὰς λευκὰς κοκάρδας, τὰς ὁποίας ἐκέντων καὶ ἐκάρφωνον ἐπὶ τῶν ἐμβλαλλωμένων ἐνδυμασιῶν τῆς αὐλῆς, τὴν μακρὰν ἐξορίαν, καθ' ἣν εἶχον τόσον ἀγερώχως παλαίση κατὰ τῆς ἀτυχίας.

Πῶς ἐχοροπήδα ὁ γενναῖος εὐτος σηματοφόρος τῶν δραγόνων, πῶς ὠμίλει εἰς τὰς γενναίικας μετὰ τὸ αὐθαδὲς θάρρος τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, πῶς εἴξευρε νὰ κτυπᾷ τοὺς περηνιστήρας του ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καὶ νὰ ἱκετεύῃ χαμηλοφῶνως,

ὅπως λάβη συνέντευξιν πέντε λεπτῶν, ἥτις διήρκει ὀλόκληρον νύκτα!

Πόσον ἐκείνη εἶχεν ὑποφέρει καὶ κλαύση, ἵνα ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς γλυκείας καὶ παλλομένης ταύτης φωνῆς, ἥτις τὴν ἐκέτευεν, ἵνα καταστῆ ἡ ἰσχυροτέρα πασῶν καὶ κλεισθῆ, ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ της, ὡς εἰς ἀπολιόρητον πύργον.

Πόσον ἐκεῖνος τὴν εἶχεν ἐπιθυμῆσει καὶ λατρεύσει, πόσον εἶχε προσπαθῆσει νὰ κλείσῃ δι' ἀδιακόπων καὶ θελκτικῶν φιλημάτων τοὺς μεγάλους καὶ μαύρους ὡς βελουδὸν ὀφθαλμούς της—ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐνίοτε ἔλαμπε φλόξ πνευματώδης προξενούσα ταραχήν—τὸ ἐρυθρὸν στόμα της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπεθύμει τις νὰ χάσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις του, τὰς ἐλπίδας του, τὰς ἀναμνήσεις του· νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸ εὐλύγιστον καὶ χάριεν σώμα της, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶχε τὸ χροῖμα ροδοχρόου γαρυφάλλου.

Καὶ διότι τὸν ἀπέκρουσε, διότι τὸν περιέπαιζε μὲ τὸ δῶσιον μειδιάματός της, διότι ὑπετονθόριζεν εἰρῶνα στροφὴν, ὅταν αὐτὸς ἐδοκίμαζε δι' ἀκατανικήτων ἐφόδων νὰ τὴν πείσῃ, εἶχε φύγει, εἶχε παίξῃ εἰς εἰκοσι μάχας τὴν ζωὴν του, ὡς θὰ ἔπαιζέ τις ἐν λουδοβίκιον.

— Πόσον σκληρὰ ποῦ ἦσουν, Σουλβίνα! ἐπανελάμβανε, ρίπτων τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἀχανές.

Καὶ ἡ δεσποινὶς δ' Οὐτρεβὰλ ἐψιθύριζε χαμηλοφώνως :

— Θὰ εἴμεθα ἀράγε τότε καλοὶ φίλοι, ὡς σήμερον, ἀγαπητέ μου ἵππότη ;

Ἀκολούθως ἐσήμαινεν ὅπως ἔλθῃ ἡ ὑπέρτρια, ἀρνεῖ τὸν κύριον Νοβρικούρ ν' ἀσπασθῆ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων της, τὸν συνώδευε μέχρι τῆς θύρας καὶ, ἐνῶ ἐκεῖνος κατήρχετο στηριζόμενος τὴν κλίμακα, αὐτὴ ἀνέκραζε μὲ φωνὴν μητρικὴν καὶ ἀνήσυχον :

— Προσέξατε, καὶ ἰδίως εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα !

Γ'

Ἐσπέραν τινὰ ἐφλυάρησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ἔπιον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσι, τόσα κύπελλα τείου, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐκλείσθησαν καὶ ἀπεκοιμήθησαν, μὲ τὸ στόμα ἡμίανοικτον καὶ τὰς χεῖρας κινουμένας, ὡς καλοὶ γέροντες, οἵτινες ἔμειναν ἐξυπνοὶ ἐπὶ πολὺ. Ἡ ὑπέρτρια ἐξηκολούθησε τὸν ὕπνόν της εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τὰ κηρία ἐκάησαν μέχρι τέλους. Ἡ πυρὰ ἐσβέσθη. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ διὰ τῶν κεκλεισμένων παραθυροφύλλων. Τὰ πτηνὰ ἔψαλλον ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν κήπων.

Αἶφνης ὁ κώδων, ὁ ἀναγγέλλων τὴν πρώτην λειτουργίαν, τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν πτωχῶν, ἀντήχησε καὶ ἐσκόρπισε βροχὴν ἠχηρῶν καὶ διαπεραστικῶν ἤχων, οἱ ὅποιοι ἐδόνουν τὰς ὕλους.

Ἡ πόλις ἐξύπνα.

Αἱ ἀμαξαὶ κατήρχοντο τροχάδην πρὸς τὴν πλατείαν τῆς ἀγορᾶς. Κύνες ὑλάκτου· ἡ δεσποινὶς δ' Οὐτρεβὰλ ἀνεσκίρτησεν, ἤνοιξε τὰ βλέφαρα, ἐτανύσθη, ἐχασμήθη καὶ ἀφῆκε παρατεταμένην κραυγὴν φρίκης, βλέπουσα τὸν ἵππότην ρογαλιζόντα ἡσυχῶς εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνακλίν-

τρου, μὲ τὴν φενάκην μετατοπισμένην καὶ τὸν λαίμοδέτην λελυμένον.

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἔκαμε τὸν κύριον δὲ Νοβρικούρ ν' ἀνασκιρτήσῃ ἐπὶ τῶν τρεμόντων ποδῶν του. Παρατήρησαν ἀλλήλους μὲ κωμικὸν ὕφος.

Ἦτο δυνατόν ; Ὁ ἵππότης εἶχε διέλθει τὴν νύκτα πλησίον τῆς ; Τί θὰ ὑπέθετον ; Τί θὰ ἔλεγον αἱ κακαὶ γλῶσσαι διὰ τὸ σκάνδαλον ; Θὰ καθίστατο τὸ ἀντικείμενον τῆς πόλεως, θὰ διεκινδύνευεν ἀσυγγνώστως αὐτὴ, ἡ ἄσπιλος, ἥτις δὲν εἶχε ποτὲ πράξει ἀμάρτημα ἐν γνώσει. Πῶς θὰ ἐξήρχετο κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ ἵππότης, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, χωρὶς νὰ τὸν ἴδουν οἱ γείτονες καὶ οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὸν ὄρθρον κληρικοὶ ; Τί θὰ ἐσκέπτετο ἡ ὑπέρτρια ;

Ἡ δυστυχὴς γεροντοκόρη ἀπηλπίζετο, ὠλόλυζεν, ἐκράτει τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ μεταξύινον μανδύλιόν της καὶ ἐψιθύριζε μὲ παραπονετικὸν ὕφος :

— Τί δυστυχία ! τί δυστυχία !

Τότε ὁ κύριος δὲ Νοβρικούρ, δέσας τὸν πλατὺν λαίμοδέτην του καὶ διορθώσας τὴν φενάκην του, ἔβηξεν ἐλαφρῶς, ὡς ὁ ἐτοιμαζόμενος νὰ προφέρῃ σοβαρὸν λόγον καὶ λίαν συγκεκινημένος, μετρῶν ἐκάστην λέξιν, ἀνέκραξε :

— Θὰ ὑπῆρχε μέσον, δεσποινίς... ἐν μέσον, διὰ νὰ ἐπανορθώσωμεν... τὴν ἀπροσεξίαν μας... ἐν μέσον... Λέγετε, μοὶ διδετε τὴν χεῖρά σας ;

Ἡ Σουλβίνα τὸν ἠτένισε τρέμουσα σύσσωμος.

Καὶ ἠσπασθησαν ἀλλήλους τρυφερῶς, χωρὶς νὰ προφέρωσι λέξιν...

* *

Ἴδου διατί ἡ δεσποινὶς Σουλβίνα δ' Οὐτρεβὰλ συνεζεύχθη, εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν, τὸν ἵππότην δὲ Νοβρικούρ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ εἰς τὴν κηδείαν της τὸν λευκὸν πέπλον, ὁ ὅποτος μᾶς ἐνθυμίζει τὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων καὶ τὰς ὑπερηφάνους βλαστήσεις τῶν κρίνων.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΜΥΘΟΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

κατὰ μετάφρασιν

Π. Κ. ΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις κκ. συνδρομητῶν ἡμῶν καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των, νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν εἰσπράκτορα ἡμῶν ἢ νὰ τὴν ἀποστείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἡμέτερον Γραφεῖον.

Ἡ Διεύθυνσις

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων • προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λοιδίνῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑκατά.** (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τιμῶνται :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 15, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 16, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 16.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἤλλαξαν κατοικίαν, παρακαλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἡμῖν τὴν νέαν διεύθυνσίν των διὰ δελταρίου.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτάκου, πρώτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη	δρ. λ. 4.—	Γυναίκες, Χαρτιά καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ	δρ. λ. —90	Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατερίνης Λατκαρίδου	δρ. λ. 4.75
Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ	—60	Γανθῖνοι, μυθιστορία Ποισῶν δὲ Τεράτι	4.—	Ἡ Ὁραία Παρισιανή, μυθιστορία τῆς Κομητῆσης Δάς	—60
Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων	48.—	Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ	2.—	Ἡ Ἐχθὸς τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Μαρίας, δρᾶμα Π. Γιακομέττη, εἰς πράξεις 3	4.—
Ἀνὴρ καὶ Γυνὴ ὑπὸ Μ. Ἀμπλετ	—60	Γρύλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι	4.35	Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου	—60
Ἀπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19	100.—	Διαβολογιστὴς, μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων	6.—	Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ	1.20
Ἀσκάκιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά τόμοι 7	6.—	Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι	4.30	Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου τόμοι 5	35.—
Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2	4.50	Δὸν Κιγώτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θερβαντῆς, μετάφρασις Ἰσ.δ. Ι. Σκυλάση	4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικούπη τόμοι 4	40.—
Ἀττικαὶ Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου	4.50	Διᾶβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Κατατροφῆς τῶν Γεννητῶρων, τόμοι 2	4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος: ὑπὸ Σπυριδ. Λάμπρου ἐκδομένη κατὰ φυλλάδα, τιμώμενα ἕκαστον	4.—
Ἀντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ	2.—	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι	2.50	Ἱστορία τῆς Ζακύνθου (ὀλόκληρος ἡ σειρά) ὑπὸ Παναγιώτου Χιώτου	70.—
Ἄνυμφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἑρῆστοῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2	3.—	Διηγῆματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη καὶ Μυθοπλαστία ὑπὸ Δ. Πενταζῆ	3 50	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Καρόλου Βαρβίλλη Μενδελσῶνος, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου	12.—
Ἀπωλεσθεῖς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων	6.—	» ὑπὸ Γεωργίου Βαλαβάνη	—50	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων	40.—
Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου	2.—	Δύο Αἰκίνα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 4	4.60	Ἱστορία Γεωργίου Καστριώτου τοῦ μετονομασθέντος Σαερδέμπεη	4.50
Ἀπόλογοι, διηγῆματα Χ. Α. Ἀνδερσεν	—80	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5	3.50	Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Πλάτωνος Δρακυύλη	—80
Ἄτυχῆς Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος	—60	Διδασκάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σϋ	2.—	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπύση	2.30
Ἄγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν	4.50	Εικοσιπενταετής Ἑλλην Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου	—80	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπύση	2.30
Ἀναμνήσεις Ἐμμκς, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα	4.50	Ἐκστρατεία μκς εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη	4.—	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπύση	2.30
Ἀδικηθεῖς Ρογγῆρος, μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρυ, τόμοι 2	2.—	Ἐρυθρὰ Κηλῖς, μυθιστορία Παύλου Φεβάλ	4.50	Ἱστορία τῆς Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου (1870—1871 μετὰ εἰκόνων	2.20
Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου, μυθιστορία Α. Σμῆθ, τόμοι 2	3.—	Ἐρυθροὶ Προσωποδοφόροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι, τόμοι 2	4.—	Ἱστορία τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπύση, τόμοι 4	8.—
Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κατσύλλου Μενδῆς	4.50	Ἐρυθρὰ Διαθήκη, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι, τόμοι 4	4.—	Ἱστορία τῆς Γυναίκης ὑπὸ Καλλιόης Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδα, τιμώμενα ἕκαστον	4.—
Ἀνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη	2.—	Εὐρύβαλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη	4.—	Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηναῆς Σερεμέτη, μετὰ εἰκόνων	40.—
» ἄδετος	4.50	Ἐκατομμύρια τοῦ Ἰωρεμία, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 3	5 20	Ἱστορία ἐνὸς τεθνεώτος, μυθιστορία Ε. Καράνης	4.—
» Μιχαλοπούλου	2.—	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6	7.50	Ἱππότης Μάιος, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι	2.—
Ἀμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη (Πρωτῶν Ὁνερα. — Ἀγάπη. — Ἀντιλάλος. — Ἰστὰ ξένα)	2.50	Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φεγιέ	4.30	Ἱππότης Ἰωάννης ὑπὸ Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ	—50
Βοήθει σαυτὸν ὑπὸ Σαμουήλ Σμάιτς Γεωργικὰ ὑπὸ Ραϊνίλδου Δημητριάδου Γούις Μάριγγ, μυθιστορία Οὐάλλτερ Σκῶτ	2.50	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Κορτσουσῆ, τόμοι 2	3.30	Ἰατρὸς Ραμῶ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ	2.50
	4.50	Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2	4.—	Καμπούρης τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ	4 30

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου σφείλουσι ν' ἀποπέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 %, ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀποπέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσῃ τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδοθῆμενον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα — οὐδεμίαν πρᾶγματι εἰς ἐκτελεστὴν ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.